

กรงขัง และ คมกระสุน

ความเข้มงวดบีบคั้น

ที่กระทำในนามของ 'ความรัก'

อาจสร้างให้คนธรรมดากลายเป็นปีศาจ

ที่รอวันจะระเบิดกรงขังออกมา

ศิวั ลีวงศ์สิน

กรงขัง และ คมกระสุน

คลิกสั่งซื้อได้ที่

@booktime

ศิวา สืบวงศ์สิน

กรงขัง และ คมกระสุน ศิวา สืบวงศ์สิน

พิมพ์ครั้งที่ 1 : กันยายน 2568
จัดพิมพ์ : สำนักพิมพ์กาฬกาฬ
บรรณาธิการบริหาร : มนต์ชีพ ศิวะสินางกูร
กองบรรณาธิการ : ปะภัสสร อวยจินดา
ออกแบบปก : เทอดศักดิ์ จงยิ่งศิริ
ออกแบบรูปเล่ม : นวมลลี้ กุลธฤทัย

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

ศิวา สืบวงศ์สิน.

กรงขังและคมกระสุน.- กรุงเทพฯ : บุกไทม์, 2568.

272 หน้า.

1. นวนิยายไทย. 1. ชื่อเรื่อง.

895.913

ISBN 978-616-14-0705-6

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ.2558

จัดจำหน่าย : บริษัท บุก ไทม์ จำกัด
214 ซอยพระรามที่ 2 ซอย 38 ถนนพระราม 2
แขวงบางมด เขตจอมทอง กรุงเทพฯ 10150
โทรศัพท์ 0-2415-2621 โทรสาร 0-2416-7744
www.booktime.co.th

 FLIPPO (ฟลิปโป) คืออะไร?

มุมพิเศษของเล่มนี้ที่คุณ “รู้ดภาพ”
เพื่อดูเรื่องราวเคลื่อนไหวเหมือนอนิเมชัน

* ลองพลิกเร็วๆ ที่มุมหน้ากระดาษ
แล้วคุณก็จะเห็นบางสิ่งที่ “พูดแทนคำไม่ได้”

ภาพ
กาล
GALAGAAN

Galagaan.publishing

@galagaan.publishing

คำนำนักเขียน

หลายครั้งที่เราจะได้ยินข่าวเรื่องการก่อเหตุร้ายในที่สาธารณะ ไม่ว่าจะเป็นเมืองไทยหรือต่างประเทศ ผลลัพธ์คือความสูญเสียเลือดเนื้อ น้ำตา หรือแม้แต่ชีวิต

ข้าพเจ้ามักจะสนใจเหตุการณ์พวกนี้ แต่มีใช้สนใจที่จะเสพข่าว เพื่อกะตุ้นอารมณ์ตื่นเต้น หรือตากลูโพล่งเมื่อเห็นเหยื่อบาดเจ็บอะไรๆ ตายกันเป็นเบือ ข้าพเจ้ากลับสนใจในแง่ว่า..อะไรทำให้คนพวกนั้นลุกขึ้นมากระทำสิ่งเหล่านั้น

เมื่อกลั่นกรองและขบคิด..ข้าพเจ้าเชื่อว่า ไม่ว่าผู้ก่อเหตุจะเป็นคนวัยไหน เด็กหรือผู้ใหญ่ ผู้ชายหรือผู้หญิง แรงจูงใจมักจะมาจากคำสองคำ

เครียด หรือ แค้น หรือทั้งสองอย่าง

เครียดจากปัญหาการเงิน ครอบครัว คุณภาพชีวิต สุขภาพ สารพัดอย่างที่สร้างความเขม็งตึงจนใกล้ระเบิด

แค้นล่ะ แค้นจากการถูกกระทำที่ไม่ยุติธรรม จากการถูกรังแก จากการบูลลี่ อาจทำให้เลือดในตัวกลายเป็นน้ำมันที่รอประกายไฟ

แต่ต้องเครียดหรือแค้นระดับไหนกันหรือ จึงจะถึงจุดที่จับปืน หยิบมีดแล้วลุกขึ้นมายิงมาแทงคนในที่สาธารณะได้

แล้วก่อนจะก่อเหตุ คนพวกนั้นเขาแสดงออกให้เราเห็นชัดเลยมัยว่าเขาศรีดมากแล้ว แค้นจนจะเดือดแล้ว..คำตอบคือไม่ ส่วนใหญ่เรามักจะไม่ทันเห็นสัญญาณเหล่านั้นก่อนเลย

มองผิวเผินคนพวกนี้มักจะมีพฤติกรรมปกติ ยิ้มแย้มพูดจา หยอกล้อ ทำงานหรือเรียนได้ตามปกติ แต่ถ้าคนใกล้ชิดได้สังเกตดีๆ

อาจจะจับสัญญาณอะไรบางอย่างได้ถึงความไม่ปกติ แม้จะมีเพียงเล็กน้อยก็ตาม

คนเหล่านี้เหมือนระเบิดเดินได้ไม่รู้จะตูมตามขึ้นมาเมื่อไหร่ หรือด้วยเงื่อนไขอะไร..น่ากลัวมาก

‘กรงขังและคมกระสุน’ เล่มนี้เป็นเรื่องของกรงก่อดุร้ายในที่สาธารณะ แต่เสริมเติมเข้าไปให้มีเทคนิคบางอย่างทำให้ก่อดุแล้วจับไม่ได้ ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าใครเป็นคนก่อดุ แต่มีคนเจ็บจริงตายจริง

เนื้อเรื่องจะค่อยๆ คลี่คลายทีละน้อย ตัวท่านผู้อ่านเองก็จะถูกตัวอักษรจูงไปที่ละหน้าๆ และเชื่อว่าทุกหน้าที่เปิดอ่านจะยิ่งทำให้อยากเปิดหน้าต่อไปอีกเรื่อยๆ

เงื่อนไขหรือปมของการก่อดุร้าย ขัฟเจ้าพยายามวางไว้มันสมเหตุสมผล มีที่มาที่ไปและมีเหตุผลในเชิงจิตวิทยาที่อาจจะเป็
นแง่คิดเล็กๆ ให้คนในสังคมเก็บไปคิดได้ว่า

ทำอย่างไรเราจะไม่สร้างระเบิดเดินได้ขึ้นมาโดยไม่ตั้งใจ แล้ววันหนึ่งมันอาจจะย้อนกลับมาระเบิดใส่เรา จนสร้างความเสียหายอย่างที่ประเมินไม่ได้

ศิวา สืบวงศ์สิน

คำนำสำนักพิมพ์

การกราดยิงในห้าง การชุมนุมแบบสไนเปอร์ การไล่แทงผู้คน หรือแม้แต่การขับรถไล่ชนในที่สาธารณะ ล้วนแต่เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำอีกในโลกใบนี้ โดยที่ไม่มีใครบอกได้ว่าเมื่อไหร่จะเป็นครั้งสุดท้าย

ลองสาวไปเถอะ ทุกคดีจะพบว่าผู้ก่อเหตุจะมีปมบางอย่างในใจเสมอ ปมใหญ่หรือเล็กเจ้าตัวกอดตันหรือร่ำมือได้มากน้อยแค่ไหน... มองภายนอกไม่มีทางที่ใครจะรู้ได้

คนพวกนี้จึงเหมือนระเบิดเดินได้ แต่ร้ายแรงยิ่งกว่าเพราะคนอื่นไม่มีทางรู้เลยว่า อะไรคือดินระเบิดที่เขาสะสมเอาไว้ หรืออะไรจะเป็นตัวจุดชนวนให้เขาโป้งป้างขึ้นมา

กาฬกาลมีความคิดมานานแล้วว่า อยากให้มีนิยายสืบสวนในแนวนี้สักเรื่องซึ่งในที่สุด ศิवा สืบวงศ์สิน ก็เป็นผู้รับหน้าที่ตรงนี้ไป

สิ่งที่เห็นได้จนเกือบจะเรียกว่าเป็นลายมือของศิवाคือ นอกจากการวางโครงเรื่องที่น่าติดตาม จังหวะการดำเนินเรื่องที่ค่อยๆ เข้มข้น ปีบรัดขึ้น มีการซ่อนเงื่อนอย่างเหมาะสมเจาะ อีกสิ่งหนึ่งคือความมักจะเขียนมิติความเป็นมนุษย์ของตัวละครได้ดีเยี่ยม

ตัวละครที่ไม่ได้มีแค่มุมของการสืบสวน มุมของความกลัว ความหลอกหลอน แต่มีความรัก ความกอดตัน ความอ่อนแอ ซึ่งทำให้ตัวละครในนิยายของเขา คุมีความเป็น ‘คน’ จริงๆ ขึ้นมาจนคนอ่านรู้สึกรัก สงสาร หรือเกลียดชังตามไปด้วย

‘กรงขังและคมกระสุน’ มีทุกมิติเหล่านั้^{้น}ครบถ้วน ทั้งการ
สืบสวนที่ค่อยๆ ขมวดเข้มข้น วิญญาณของผู้ตายโห่งที่เฝยตัวออกมา
ช่วยต่อเงื่อนงำบางอย่าง และมิติทางจิตใจของมนุษย์ที่ถูกหล่อหลอม
มาอย่างบิดเบี้ยว จนผลสุดท้ายก็ร้ายแรงจนเกินเยียวยา

สำนักพิมพ์กาฬกาล
บันเทิง ชั้^{้น}เซิง และปัญญา

1

“การก่อเหตุครั้งแรก”

เฟสตีวอล์ป็นเกล้า ห้างสรรพสินค้ายักษ์ใหญ่ย่านฝั่งธนคือคักเป็นพิเศษ เพราะเป็นวันศุกร์สิ้นเดือน ลูกค้าคลาคล่ำโดยเฉพาะโซนร้านอาหาร ชั้นห้า คนต่อคิวกันยาวเหยียดแทบทุกร้าน บางร้านถึงกับปิดรับบัตรคิวไปแล้วเพราะลูกค้ายล้นเกินความสามารถที่จะรับไหว

ชายหนุ่มขึ้นบันไดเลื่อนตั้งแต่ชั้นสองไล่ขึ้นมาเรื่อยๆ กล้องวงจรปิดอยู่จุดไหนบ้างในห้างนี้ เขาทำการบ้านมาอย่างดี จนหลับตาชี้ได้ ในที่สุดเขาก็ตัดสินใจเลือกชั้นห้าเพราะคนหนาแน่นที่สุด สองเท้าพาร่างท้วมๆ เดินไปรอบบริเวณเพื่อเลือกสถานที่ ผู้คนมากมาย หน้าร้านอาหาร จำนวนกว่าครึ่งเป็นหนุ่มสาววัยใกล้เคียงกับเขา ถึงแม้ส่วนใหญ่จะแต่งตัวล้าลองทั่วไป แต่ก็พอเดาได้ว่าเป็นนักศึกษา เสียเป็นส่วนใหญ่ เสียงพูดคุยหยอกล้อ เสียงหัวเราะดังกระหึ่มเขาตลอดเวลา

..ไอ้พวกนักศึกษา มึงหัวเราะกันทำไม มึงคุยกันเสียงดังทำไม มีความสุขกันนักหรือ อีกไม่นานมึงจะรู้สึก..

เขาตอบตัวเองไม่ได้และไม่เคยคิดจะหาคำตอบว่า ทำไมถึงเกลียดชังคนในวัยนักศึกษาขนาดนี้ ยิ่งถ้าเป็นนักศึกษาคณะที่เกี่ยวกับการแพทย์ด้วยแล้วเขายิ่งเกลียด...แสนเกลียดล้านเกลียด

เขาพยายามปั่นความเกลียดชังในใจให้หมุนแรงขึ้น สุขอารมณ์ตัวเองให้ร้อนขึ้น นอกจากจะเป็นความรู้สึกจริงๆ แล้ว อีกส่วนหนึ่ง

ก็เพื่อเอามาใช้กลับเกลื่อนความตื่นเต็นในตอนนี หวังว่ามันจะช่วย
ควบคุมไม่ให้มือสั่นได้

เดินผ่านหน้าร้านสเต็กร้านหนึ่ง คนแน่นทั้งในและหน้าร้านจน
แทบจะเดินผ่านไม่ได้ ไหล่เบียดไหล่หรืออวัยวะส่วนไหนจะถูกเสียดสี
จากคนแปลกหน้า ก็ไม่มีใครสนใจใคร

ชายหนุ่มร่างท้วมกวาดตามองแล้วส่วนใหญ่เป็นวัยหนุ่มสาว
ทั้งนั้น หัวใจเริ่มเต้นแรงถี่เร็ว เหงื่อซึมออกฝ่ามือ แต่แปลกที่เขากลับ
รู้สึกชอบที่ตัวเองเป็นแบบนี้..ตื่นเต็นมีพลัง ไม่น่าเบื่อ

เขาออกกระเป๋าด้านหน้าให้กระซิบ พาตัวเองเข้าไปอยู่ใกล้กลุ่ม
ที่ใหญ่ที่สุด..ยืนเบียดๆ กันแบบนี้แหละยิ่งดี สูดหายใจยาวเต็มปาก
แน่น แล้วก็ตัดสินใจลงมือ

โหม แม่ พิงกี้ และแย้ม สามสาวกับหนึ่งเกย์หนุ่ม นัดกันมา
รวมตัวที่ห้างยักษ์ใหญ่แห่งนี้ หมายมั่นปั้นมือมาหลายวันแล้วว่าต้อง
มากินสเต็กเจ้าดังร้านนั้นให้ได้ เพราะได้ข่าวว่าเขาจัดโปรโมชั่น
รับสิ้นเดือน..สิ่งหนึ่งฟรีหนึ่ง จึงรวมตัวกันมาสี่คนครบสองคู่พอดี

ทั้งหมดยืนอยู่ชั้นปีที่สอง คณะทันตแพทย์ มหาวิทยาลัย
ชั้นนำแห่งหนึ่ง การเรียนทันตะฯ มีชื่อเสียงอยู่แล้วว่าเข้มงวดกับ
นักศึกษามากแค่ไหน จนอาจจะเรียกว่าโหดร้ายเลยก็ได้ โดยเฉพาะ
มหาวิทยาลัยที่ทั้งสี่คนเรียนอยู่นี้ ขึ้นชื่อว่าแนวหน้าในเรื่องการเรียน
ทางสาธารณสุข การเรียนที่โหดอยู่แล้วยิ่งหนักหนาทวีคูณขึ้นไปอีก

วันนี้ทั้งสี่คนเพิ่งผ่านสมรภูมิการสอบที่เคร่งเครียดมา จึงขอ

โอกาสพักผ่อนสักหน่อยด้วยการ ‘หาอะไรดี ๆ’ กิน แต่ด้วยฐานะทางบ้านที่อยู่ระดับแค่พอกินพอใช้ การได้กินอาหารในร้านสเต็กราคา กลางๆ แบบนี้ ก็ถือว่าเป็นโอกาสพิเศษที่ค่อนข้างหรูสำหรับทั้งสี่คนแล้ว

ยังไม่ทันต้องดูหรือกว่าเมนูที่ร้านจัดไว้สำหรับหนึ่งแถมหนึ่งนั้น มีอะไรบ้าง แต่จะเป็นอาหารอะไร สำหรับนักศึกษากลุ่มนี้ก็ยัดเข้าปาก แล้วอร่อยได้ทั้งนั้น จะหมู ไก่ ปลา หรือเนื้อ ไม่มีปฏิเสธ

โชคดีที่ใหม่เตือนไว้ว่าโปรโมชันทั่วประเทศแบบนี้ รับรองร้าน ระเบิด จึงส่งแยม หนุ่มสวยประจำกลุ่มล่วงหน้ามาจองคิก่อน แต่เหมือนทุกคนในโลกจะคิดเหมือนกันหมด คนหลายสิบจึงมาแออัดอยู่หน้าร้านจนแทบไม่มีที่ยืน

“โหย แด่แจกฟรีกันรึเงี๋ย” พั้งกี้ สาวจอมไววายประจำกลุ่ม แหกปากขึ้นทันทีที่เดินมาถึงหน้าร้าน

“อ๊อ แยม มึงอยู่ไหน” เมเม่กรอกเสียงลงในโทรศัพท์ ทั้งที่อยู่ตรงหน้าร้านแล้ว แต่เธอก็ยังมองหาเพื่อนไม่เจอ

“มึงตาบอดหรือไง กูยืนก้มมือเป็นปรตขอส่วนบุญอยู่ตรงนี้ ยังไม่เห็น” กะเทยหนุ่มเจ้าของส่วนสูงร้อยแปดสิบหกเซ็นต์ ตอบมาทางโทรศัพท์

เมเม่เงยหน้าขึ้นมอง “อ้าวแล้วทำไมมึงไปยืนอยู่หน้าร้านอื่นล่ะ”

“ก็มึงแหกตาดูหน่อย คนแหม่งแน่นยังกะเปิดโรงทาน แล้วจะให้กูไปยืนตรงไหน” แยมพุดใส่โทรศัพท์พร้อมกับเดินเข้ามาหากลุ่มเพื่อน

“บิหกสิบแปด” แยมบอกคิกว่าได้ ทั้งกลุ่มมองไปที่ป้ายไฟหน้าร้าน ที่แสดงความเคลื่อนไหวของคิก ตัวเลขปี่สี่สิบเก้าปรากฏขึ้น

“โอ๊ยตาย อิกยี่สิบคิก กูหิวตายก่อนแน่เลย” ใหม่ร้องออกมาแข่งกับเสียงท็องร้อง

“ภูก็หิวจนกรดจะแตกกระเพาะตัวเองหมดแล้ว สงสัยต้องหาอะไรมารองท้องก่อน” แยมร้องมั่ง แต่สายตาเหลือบมองไปทางเด็กหนุ่มคนหนึ่ง อยู่ในเสื้อกีฬาสีขาวแขนกุด กางเกงขาสั้นสีเดียวกัน สวมหมวกแก๊ป ยืนรอคิวกับผู้หญิงวัยกลางคน

“นั่นไง มึงมองอาหารรองท้องตาเอิ้มเขียวนะมึง น้องเขามากับแม่เขามึงยังกล้า” แม่เม่รู้ทันก็พูดดักคอ

ฟังก็หันไปมองที่จอแสดงคิวอีกรอบ ตัวเลขยังไม่ขยับ “ภูไปซื้อก่อนแล้วกันวะ คงทัน”

“มึงซื้อสองรอบก็ยังทันวะ” โหมตอบ

แต่แล้วแม่เม่ก็ส่งเสียงร้องลั่น “อ๊วย” แล้วทรุดลงไปกองกับพื้น มือกุมไปที่ชายโครงด้านซ้าย

“เฮ้ยมึงเป็นอะไร” เสียงเพื่อนที่เหลือร้องถามแทบจะเป็นเสียงเดียวกัน แยมนั่งลงประคองเพื่อน

“ว้าย” แยมร้องเสียงดังอย่างตกใจ “เลือด แม่เม่ มึงเป็นอะไร มึงโดนอะไร” แยมระล่ำระลักถาม มือขวาที่จับไปที่ตัวเพื่อน เต็มไปด้วยเลือดแดงฉาน

เสียงวีดว้ายเริ่มดังขึ้น เมื่อคนรอบข้างได้เห็นเลือดบนมือแยม ทุกคนกระจ่ายออกห่าง และไม่นานก็เผยให้เห็นวงเลือดที่หยดลงบนพื้น และค่อยๆ ขยายขึ้นเรื่อยๆ

“มึงโดนอะไร” โหมร้องถาม แม่เม่ร้องครวญครางสีหน้าเริ่มซีดเผือดมากขึ้น พยายามตอบเพื่อน “ไม่รู้ เจ็บ อ๊วย”

คนจากที่แตกกระจายออก ก็เริ่มกลับมามุงหนาแน่นขึ้น

“โห เลือดไหลเยอะแบบนี้โดนแทงหรือเปล่า รีบไปหาหมอเลยครับ” เสียงจากไทยมุงคนหนึ่งตะโกนเข้ามา

แยมและเพื่อนคนอื่นเริ่มได้สติ จึงเข้าประครองแม่ เพื่อจะพาไปหาหมอ “ในนี้มีคลินิกหมอมัยย์ครับ”

“มีแต่คลินิกเสริมสวยอยู่ชั้นสาม” เสียงใครบางคนแนะนำ

“เสริมสวยก็ได้วะ ยังไงต้องห้ามเลือดไว้ก่อน” ไหมตัดสินใจเข้าช่วยแยมประครองเพื่อน พึงก็ช่วยถือของให้ เลือดยังไหลออกมาเรื่อยๆ จนเปียกไปถึงขา แม่กัดฟันร้องครวญคราง แต่เสียงที่ออกมา กลับแผ่วเบา ลงไปทุกที

ยังไม่ทันได้อุ้มแม่ออกไปกระจกของร้านอาหารใกล้ๆ กันก็แตกดังลั่น แล้วมีเสียงผู้หญิงร้องโวยวายในกลุ่มไทยมุง ตามด้วยเสียงตะโกนลั่น “แม่!”

ฝูงคนกลุ่มหนึ่งแตกกระจายออก เด็กหนุ่มเสื้อกีฬาสีขาวแขนงูดคุกเข่าลงประครองหญิงวัยกลางคนที่กึ่งนั่งกึ่งนอนอยู่บนพื้น ที่หัวไหล่ของหญิงคนนั้นชุ่มไปด้วยเลือด และเริ่มลงไปตามแขน

เสียงหวีดร้องด้วยความตกใจกระจายไปทั่วในกลุ่มคน “มีคนโดนแทงอีกแล้ว” เสียงใครสักคนตะโกนขึ้นมา

ความปั่นป่วนที่เกิดขึ้นเริ่มขยายวงออก ทุกคนเริ่มวิ่งหนีอย่างสับสน โดยไม่รู้ว่าจะหนีอะไร และจะหนีไปทางไหน มีแต่เสียงตะโกนบอกต่อกันไป..

“มีคนโดนแทง!!”

“มีคนไล่แทงคนในห้าง!!”

“โดนแทงไปหลายคนแล้วรีบหนีเร็ว!!!”

ความโกลาหลขยายวงกว้างออกไปทุกที หลายคนไม่ทันรู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น แต่พอเห็นคนวิ่งมาเป็นกลุ่มก็วิ่งหนีบ้าง ทำให้ชั้นห้าของห้างเริ่มวุ่นวายจนแทบควบคุมไม่ได้ หลายคนออกจากร้าน

โดยยังไม่ได้จ่ายเงินทางร้านก็อาจจะห้ามยังไม่ เพราะพนักงานในร้านเองก็วิ่งหนีเอาตัวรอดเหมือนกัน

เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยพยายามเข้ามาช่วยเหลือ จัดระเบียบผู้คน แต่เทียบกับจำนวนลูกค้าที่ตื่นตกใจในเวลานี้รปภ. ก็ทำอะไรไม่ได้เลย

เลยจากโซนอาหารมา เป็นพื้นที่จัดโปรโมชั่นสินค้าพวกเครื่องใช้ในครัว มีการตั้งบูธนับสิบแห่ง ทำให้ทางเดินแคบลงกว่าปกติ เลยเกิดการติดขัดของคนทีหนึ่งมาหนาแน่นตรงจุดนี้ เริ่มมีการเอะอะวอยวายให้เขยิบบูธออกไปเพื่อขยายทางเดินให้กว้างขึ้น

ท่ามกลางเสียงเอะอะวอยวาย และเสียงร้องอย่างหวาดกลัวของผู้คน ก็มีเสียงผู้ชายผิวคล้ำคนหนึ่งร้องเฮ้ยขึ้นมาจากอย่างตกใจ

ชายคนนั้น กำลังเบียดเสียดยัดเยียดอยู่ตรงทางเดินที่แคบแห่งนี้ อย่างรีบเร่ง สายตาของเขามองไปแต่ข้างหน้า และพยายามแทรกตัวไปให้เร็วที่สุดเหมือนคนอื่น แต่เท่าขวากกลับเหยียบลงไปบนร่างฯ หนึ่ง

เมื่อก้มลงมองก็พบกับผู้ชายคนหนึ่งนอนคว่ำอยู่พยายามจะยันตัวขึ้นมาอย่างอ่อนแรง เสื้อยีนส์สีซีดของเขาฉ่ำไปด้วยเลือดสีแดงเข้มกระจายอยู่เต็มแผ่นหลัง นั่นทำให้ชายผิวคล้ำร้องลั่นออกมา จนคนรอบข้างหันมามอง

“มีคนโดนแทงอีกแล้วตรงนี้” เขาตะโกนอย่างตกใจ หลายคนคิดในแง่ร้าย..นี่แสดงว่าคนร้ายต้องแฝงตัวอยู่ใกล้ๆ นี่แน่เลย หรือมันจะไม่ได้มีแค่คนเดียว

ความสับสนอลหม่านยิ่งเพิ่มขึ้นจนฝูงคนเหมือนจะเป็นบ้า ทุกคนต่างดันคนรอบตัวออกห่างอย่างหวาดระแวงกันไปหมด แต่ด้วยความแออัดของคนในพื้นที่แคบๆ เลยกลายเป็นการกระแทกกันไป

กระแทกกันมา จนผู้หญิงร่างเล็กสองสามคนล้มลงกับพื้น ที่ถูกเหยียบซ้ำก็มีอีกไม่น้อย

มีแค่ผู้ชายใจกล้าสองคนที่พยายามประคองชายเสื้อยีนส์ผู้บาดเจ็บที่ดูเหมือนว่าจะมาคนเดียว เพื่อพาออกไปจากบริเวณนี้

ทางลงบันไดเลื่อนเป็นอีกจุดหนึ่งที่หนาแน่นมาก ต่างคนต่างแย่งเพื่อจะลงไปถึงชั้นล่าง แต่แล้วตรงบันไดเลื่อนแห่งนี้จากชั้นสี่ลงชั้นสามก็เกิดเสียงหวีดร้องด้วยความตกใจสุดขีด

หญิงสาวคนหนึ่งยืนตรงชั้นบันไดเบียดแน่นกับคนอื่น เธอมองซ้ายมองขวาอย่างหวาดกลัว ขณะที่บันไดค่อยๆ เลื่อนลง แล้วเธอก็ถูกระแทกจากด้านหลังจนหน้าคะมำ แต่ยังไม่ล้มลงกับพื้นเพราะติดคนที่ยืนชั้นต่ำลงไป

เธอรู้สึกได้ว่ามีคนที่นั่งหน้าเธอกำลังเกยลงบนไหล่ซ้ายของเธอ จึงหันไปมองและผลักใบหน้านั้นออก แต่แล้วมือเธอก็สัมผัสกับของเหลวเหนียวๆ ที่ต้นคอด้านซ้าย สิ่งที่ติดมือมาคือของเหลวสีแดงปนกับของเหลวข้นหนืดเป็นก้อนสีขาว ส่งกลิ่นคาวฉุนเข้าจมูก

ร่างของชายกลางคนที่เพิ่งเกยไหล่เธอ รูดลงไปกองกับพื้นบันได ขมับด้านขวาเปิดเป็นแผลใหญ่ เลือดและมันสมองทะลักออกมา หญิงสาวกรีดร้องอย่างควบคุมตัวเองไม่ได้ พยายามถอยหลังหนีก็กลายเป็นไปดันคนที่อยู่บันไดชั้นต่ำกว่าจนล้มระเนระนาด

ผู้คนล้มกระแทกจนเสียหลักไล่กันมาเป็นโดมิโนและไปกองอยู่ติดบันไดเลื่อน คนที่อยู่ด้านล่างก็ยิ่งลุกไม่ขึ้น ในขณะที่บันไดเลื่อนก็ยังทำหน้าที่ส่งคนลงมาเรื่อยๆ ไม่หยุด คนที่ยืนอยู่เหนือร่างชายกลางคนก็พยายามดันตัวเองขึ้นไป เพื่อหนีออกห่างร่างไร้วิญญาณที่กองอยู่ แต่ก็รู้แรงคนจำนวนมากที่ยังก้าวลงบันไดเลื่อนมาเรื่อยๆ ไม่ได้

หญิงสาวทั้งตัวอยู่บนตัวใครบ้างก็ไม่รู้
สายตาเธอจ้องอย่างหวาดกลัว
ไปที่ร่างของชายกลางคน
ที่ยังเลื่อนตามบันไดมาหาเธอไม่หยุด
ตาข้างซ้ายของชายคนนั้น
ยังลืมหูลืมตาเหมือนกำลังจ้องเธออยู่
ในขณะที่ตาขวาหลุดหายไป
พร้อมกับขมับบางส่วนแล้ว

หญิงสาวทั้งตัวอยู่บนตัวใครบ้างก็ไม่รู้ สายตาเธอจ้องอย่างหวาดกลัวไปที่ร่างของชายกลางคนที่ยังเลื่อนตามบันไดมาหาเธอไม่หยุด ตาข้างซ้ายของชายคนนั้นยังลืมหืมคางเหมือนกำลังจ้องเธออยู่ในขณะที่ตาขวาหลุดหายไปพร้อมกับขมับบางส่วนแล้ว

เธอรีดร้องอย่างเสียสติ มีเสียงคนตะโกนให้ปิดสวิทช์ดูเงินบันไดเลื่อนแต่ด้วยความวุ่นวายทำให้กว่าที่จะหยุดการทำงานบันไดเลื่อนได้ร่างของชายกลางคนก็ถูกเลื่อนลงมาจนทับกับท่อนขาของหญิงสาว เธอพยายามหัดขาหนีเท่าไรก็ไม่พ้น เลือดของชายกลางคนไหลนองเต็มขาเธอ เธอรีดร้องจนสุดเสียงและหมดสติไป

คนที่อยู่ใกล้ชายกลางคนนั้น พอเห็นบาดแผลที่เกิดขึ้น ก็เริ่มตะโกน “เฮ้ย เขาถูกยิงนี่”

เท่านั้นเองก็เกิดเป็นเสียงตะโกน “มีคนถูกยิง” “มีคนไล่ยิงในห้าง” ความโกลาหลที่มีอยู่แล้วคราวนี้ก็ยิ่งหนักขึ้นไปอีก คนที่เดินก็เปลี่ยนเป็นวิ่ง คนที่วิ่งอยู่ก็ล้มลุกคลุกคลานตะเกียกตะกายหาทางออก

ความวุ่นวายไม่ได้เกิดขึ้นแค่บางจุดแล้ว แต่กระจายไปทั่วทั้งห้าง จนทางห้างต้องประกาศเสียงตามสาย ขอให้ทุกคนอยู่ในความสงบค่อยๆ หาทางออกทาง ปรก. จะพยายามอำนวยความสะดวกให้ทุกท่านอย่างดีที่สุด

แต่ในสภาวะแบบนี้ไม่มีใครสงบอยู่ไหน เสียงตามสายไม่ได้ทำอะไรดีขึ้นเลย ข่าวเรื่องการก่อการร้ายในห้างทั้งในประเทศและต่างประเทศ ที่เกิดขึ้นหลายครั้งเป็นที่รับรู้ของคนทั่วไป และเมื่อได้ยินคนตะโกนว่ามีการยิงกันในห้าง ทุกคนก็ตอบสนองอย่างตื่นตระหนกตามความหวาดกลัวที่ฝังอยู่ในใจ

ที่ร้ายไปกว่านั้นก็คือ ไม่มีคนรู้ว่าใครถูกยิงหรือถูกแทงตรงไหน ใครเป็นคนทำ และคนร้ายอยู่ที่ไหน ไม่มีเสียงปืนเลยสักปัง ทุกคนก็ได้แต่วิ่งหนีไปอย่างไร้ทิศทาง ห้างทั้งห้างตอนนี้เหมือนมีเหตุจลาจลเกิดขึ้นทุกชั้น

ชายหนุ่มวิ่งบ้างเดินบ้างกระหืดกระหอบไปกับฝูงคน อาการเหนื่อยที่เกิดขึ้นเขาไม่ต้องแกล้ง เพราะเหนื่อยจริง เนื่องจากน้ำหนักตัวที่ค่อนข้างเกินและต้องวิ่งๆ เดินๆ ร่วมไปกับคนอื่น แต่สีหน้าหวาดกลัวของเขานั้นเป็นสิ่งที่ต้องป็นขึ้นมานิดหน่อย เพราะแท้จริงแล้วในใจเขา ระริกระรืออย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

ไม่เคยคิดเลยว่ามันจะสนุก สมใจ และลึงโลดได้ขนาดนี้ เขาอยากจะทำอะไรออกมาดังๆ อยากตะโกนออกมาว่าสะใจจริงๆ เลย ้วย!!!

ตอนนี้มันได้เลื่อนที่ใกล้เขาที่สุดใช้การไม่ได้แล้วเพราะมีผู้เสียชีวิตคาอยู่ จึงต้องเลือกทางอื่นเพื่อลงสู่ชั้นล่าง ระหว่างทางได้ผ่านกลุ่มคนที่อัดแน่นกันตามทางเดินอีกกลุ่มใหญ่ เขาลังเลชั่วขณะว่าเอาอีกสักทีดีมั๊ย แต่สุดท้ายก็ยับยั้งชั่งใจว่าพอแค่นี้ก่อน ระหว่างทางรีบแวะเข้าห้องน้ำเพื่อเปลี่ยนเสื้ออย่างรวดเร็ว

ส่งข้อความไปหาใครบางคนแล้ว เขาก็เก็บโทรศัพท์ที่รีบเดินออกมาปนกับกลุ่มคนจำนวนมาก สำหรับการลงมือครั้งแรกเขาได้เรียนรู้แล้วว่า ความกลัวเป็นอะไรที่มีพลังอย่างคาดไม่ถึง คนจำนวนหนึ่งที่เคยสงบเรียบร้อยต่างคนต่างทำกิจกรรม กลับลุกขึ้นมากลายเป็นคนบ้า

ในช่วงไม่กี่วันที่ผ่านมา แสดงสัญญาณการเอาตัวรอดจากความกลัวกันใหญ่ และที่สำคัญ..มันจุดติดง่ายซิบหาย จุดแล้วทำให้ลามก็ไม่ยาก

เขาวิ่งออกมาหน้าห้าง คนก็ยังยืนลั่นกันอยู่ตรงนั้นจำนวนมาก บางคนพลัดหลงกับเพื่อนฝูง หรือหาลูกหลานไม่เจอก็พยายามตามหา บางคนจะกลับเข้าไปข้างในก็ถูก รปภ. กันไว้อย่างเข้มแข็ง

คนที่ไม่ได้เกี่ยวข้องด้วยก็เข้ามาสอบถามว่าเกิดอะไรขึ้น ไทยมุงหลายร้อยทำให้คนลั่นจนออกไปบนผิวถนน บริเวณหน้าห้างที่ปกติก็รถติดอยู่แล้วเลยกลายเป็นอัมพาตไปโดยปริยาย

ชายหนุ่มกวาดตามองรอบๆ บังคับตัวเองไม่ให้ยี้ม ทุกอย่างถือว่าออกมาน่าพอใจ อาจจะมีบางเรื่องต้องปรับปรุงสำหรับคราวหน้า แต่ครั้งนี้ก็ถือว่าน่าสนุกเกินกว่าที่คิดไว้ เหลือแค่รอว่าพรุ่งนี้ข่าวจะเล่นกับเรื่องนี้ยังไ้ และตำรวจจะมีฝีมือแค่ไหนเมื่อเจอแผนที่วางมาอย่างแนบเนียนขนาดนี้

ท้องเริ่มร้องแล้วจึงเดินไปทางซ้ายของห้าง บะหมี่ปูทะเลของที่นี่คือหนึ่งในเมนูโปรดของเขา ถึงราคาจะเกือบแตะหลักพัน แต่นั่นไม่ใช่ปัญหาเลย บะหมี่ทำเองเส้นเล็กกว่าบะหมี่ทั่วไปแต่เหนียวนุ่ม ก้ามปูทะเลเนื้อแน่นเป็นมันแสดงถึงความสด แค่นี้ก็ทำให้น้ำลายสอในปาก

บะหมี่ปูทะเลวันนี้จะต้องขอเพิ่มเนื้อก้ามปูพิเศษ มันคือมื้ออาหารที่เป็นเหมือนการให้รางวัลตัวเอง สำหรับการลงมือครั้งแรกที่น่าหฤหรรษ์เพียงนี้..

2

“ความฝัน”

“มึงซัดเข้าไปยังจี่ เดียวได้เบาหวานแตกตายหาหรือ” ปวยร้องเตือนเอ มือคีย์บอร์ดของวงด้วยความเป็นห่วง เมื่อเห็นเอเดินถึอขนมสองถ้วยกลับมาที่โต๊ะ

“แฮมพี จ่ายตังค์ไปแล้วต้องแดกให้คุ้ม” มือคีย์บอร์ดน้ำหนักเกินออกตัว เมื่อวางทั้งสองถ้วยลงบนโต๊ะ จึงเห็นว่าเป็นไอศครีมน้ำกะทิ

“มึงไม่ต้องมองเลย อยากได้ไปตักเอง” เอร้องเตือนเมื่อเห็นปองมือเบสชะงักหน้าเข้ามาดูขนม

“เขียนึงก” ปองแก้มเพื่อนโดยการเอานิ้วจิ้มไอศครีมในถ้วยขึ้นมาดูดู แล้วลุกขึ้นไปตักขนม

“ไอ้สาส มือมึงล้างรึยังนะ” เอตะโกนตามหลังไป

ทั้งสี่หนุ่ม ดั่ง เอ ปอง และปวยซึ่งเป็นพี่ใหญ่สุด รวมตัวกันในชื่อวงทองหยิบ วงดนตรีหนึ่งในหลายพันวงที่ผุดขึ้นมาประดับวงการแต่ซิงเกิ้ลล่าสุดที่พวกเขาปล่อยออกไปทางยูทูบ “หน้าซัดหลังเบลอ” เป็นเพลงแรกของวงที่มียอดวิวแตะสิบล้าน ทุกคนในวงดีใจจนนอนไม่หลับ และเป็นเหตุผลที่รวมตัวกันมาฉลองที่ร้านหมูกระทะบุฟเฟต์แห่งนี้

ดั่ง หรือกระดัง หนุ่มหน้าตาคมเข้ม อายุ 31 ทำหน้าที่เล่นกีตาร์ และแต่งเพลงของวงนี้ นั่งเขียนไอศครีมนิ้วที่เหลือครึ่งก้อน

อย่างใช้ความคิด

“นี่ต้องดูอย่างพี่ดังของเรา จำกั้ดเรื่องแดกข้าว แต่แดกสาวไม่เคยจำกั้ด” ป่วยหันมาแซวหนุ่มรุ่นน้อง เพราะเห็นนั่งเหม่ออยู่

“พี่ป่วยแม่งก็พูดไป” ดังหันมาหัวเราะ “สาวๆ ผมก็มีแดกบ้าง แต่ส่วนมากเป็นฝ่ายโดนแดก เพราะผมไม่ใช่เสือ เป็นเพียงแค่อยู่นานที่นารับทาน” เขาตอบเป็นคำคล้องจองบ้าง แล้วก็พูดต่อ

“กูกำลังคิดอยู่นะ ว่ากว่าจะได้สิบล้านวิวนี้แม่งก็แสนเข็ญเหลือเกิน แล้วไอ้พวกที่ได้ร้อยล้านสองร้อยล้านแม่งทำไ้วะถึงได้วิวขนาดนั้น”

“กูว่าเอ็งมีวิธีส่วนเยอะวะ” เอตอบ ตักหลอดชงเข้าปากแล้วพูดต่อ “ตอนนีเ้านิยมเรื่องเอไ้กันเยอะมาก เราจะลองให้มันเงินไอ้เอให้มั่งมั้ละ”

ปองเดินกลับมาที่โต๊ะพอดีเลยออกความเห็นบ้าง “กูว่าดีนะจะเอาเพลงหน้าหรือเพลงนี้ทำเวอร์ชั่นใหม่ดีละ”

ดังกั้ดนิ้วโป้งตัวเองใช้ความคิด หนุ่มหน้าคมคนนี้ได้รับการยอมรับจากเพื่อนในวงว่ามีฝีมือในการเล่นกีตาร์อย่างน่าตื่นตะลึง แถมยังร้องเพลงดีและแต่งเพลงเก่งอีก เรียกว่าครบเครื่องอยู่ในคนเดียว ถ้าจะออกเพลงเดี่ยวก็คงทำได้ แต่ก็ยังอยู่ร่วมกับพวกเขาในวงทองหยิบ ทุกคนจึงค่อนข้างให้ความเคารพในความเห็นของดัง

“กูว่าปล่อยเพลงนี้มันทำงานไปซักพักดีกว่า ตอนนีเ้ยังไม่ถึงเดือนเลย ดูกระแสแล้วค่อยคิดว่าจะทำไ้กับเพลงนี้ดี ส่วนเพลงหน้ากูแต่งไว้แล้วละ วันศุกร์ซ้อมวงค่อยมาดูเรื่องดนตรีกัน” ดังบอกแผน

“เฮ้ย เดียวก่อน” ปองกั้มหน้ามองจอมือถือร้องซัดจ้หวะขึ้นมา “มีย้งกันอีกแล้ววะ” เขาเงยหน้าจากมือถือ แล้วพูดอย่างตกใจ

“ที่ไหน มีตายปาวะ” ป่วยร้องถาม ทุกคนหยิบมือถือขึ้นมาหาข่าว

“ที่ห้างเฟสตีวัลฝั่งธน” ปองให้ข้อมูลต่อ “ตายไปหนึ่ง สาส์สอง เจ็บอีกหนึ่ง”

“แล้วใครเป็นคนยิงวะ” ป่วยถามต่อ เพราะชี้เกี่ยหาข่าวเอง

“เดี๋ยวนะ” เอชวยหารายละเอียดในข่าวที่ฟัดขึ้นมาแทบจะทุกช่องทาง “ไม่มีบอกวะ ในข่าวบอกแค่มีการยิงหลายแห่งในห้าง แต่ไม่ได้บอกว่าใครยิง”

“หมายความว่าไงวะ มียิงกันหลายห้างเลยหรอ” ปองถาม

“ไม่ใช่ ในเฟสตีวัลนั้นแหละแต่เกิดหลายที่ มีเกิดที่ชั้นห้า ชั้นสี่ แล้วก็บันไดเลื่อน” ดังหยุดอ่านข่าวแล้วพูดต่อ “อันนี้มีสัมฯ คนอยู่ในเหตุการณ์ด้วย ผู้ชายคนนั้นบอกว่าเขาได้ยินคนตะโกนบอกว่า มีคนไล่แทงคนในห้าง เขาก็เดินหนีจนมาออกกันอยู่ที่หนึ่งบนชั้นห้า แล้วเจอคนล้มลงกับพื้น เลือดนองเต็มแผ่นหลัง ตอนนั้นยังคิดว่าโดนแทง”

ดังอ่านข่าวต่อ พยายามสรุปเนื้อหาออกมา “เขาบอกว่าตอนนั้นวุ่นวายกันมาก แล้วไม่นานก็มีคนตะโกนว่ามีคนไล่ยิงในห้าง แล้วก็เสียงตามสายบอกให้ออกจากห้าง ตอนเห็นผู้ชายที่ล้มอยู่กับพื้น เขาไม่ได้ยินเสียงปืนหรือเห็นเลยว่าใครยิง”

“อ้าว เป็นไปได้ไงวะ มียิงคนตายแต่ไม่มีเสียง ไม่รู้ว่าใครยิง” ป่วยออกความเห็น

“เออ ทุกข่าวไม่มีบอกเลยว่าใครยิง ตำรวจแม่งก็ยังเงี้ยบ” เอพูด

โตะอื่นๆ ในร้านหมูกระทะก็เริ่มพูดคุยถึงข่าวการทำร้ายในห้าง แต่ในเมื่อยังไม่มีควมคืบหน้ามากกว่านี้ หัวข้อในการพูดคุยก็ย้ายไป

ที่เรื่องอื่นๆ และสุดท้ายสมาชิกวงทองหยิบก็แยกย้ายตอนสามทุ่มกว่า ปองมือเบสเป็นคนเดียวที่รีบไปก่อนเพราะมีงานประจำ ร้องและเล่น กีตาร์เดี่ยวที่ร้านแห่งหนึ่งตอนสี่ทุ่ม ที่เหลือต่างกลับบ้าน

ดังกลับมาที่คอนโดถนนลาดพร้าว เขาเพิ่งมาเช่าได้ไม่ถึงเดือน ที่พักใหม่นี้สะดวกสบายกว่าที่เก่าเพราะออกจากซอยมานิดเดียวก็ถึง รถไฟฟ้าสายสีเหลือง พื้นที่กว้างขวางกว่าห้องที่เคยอยู่ ถึงแม้ค่าเช่า จะแพงขึ้นอีกเกือบเท่าตัว แต่เพื่อแลกกับสภาพแวดล้อมที่ดีขึ้น การเดินทางที่สะดวกขึ้นแล้ว เขาก็คิดว่าตัดสินใจไม่ผิด

ดังเป็นชายหนุ่มจากภาคอีสาน จบปริญญาตรีจากราชภัฏ ประจำจังหวัดนั้นในสาขาที่ขึ้นชื่อว่าหางานยากที่สุดสาขาหนึ่ง แต่ ด้วยความที่ชอบเล่นกีตาร์มาตั้งแต่เด็ก ก็เลยเรียนไปด้วย เล่นดนตรี หากินไปด้วย พร้อมกับวิชาทางดนตรีที่แก่กล้าขึ้นตามเวลา

พ่อแม่ของดังเสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุตั้งแต่เขาเพิ่งวัยรุ่น โชคดีที่ยา ของเขาเป็นครู มีความรู้อยู่ไม่น้อยและเป็นครูประเภทที่ไม่ก่อหนี้สิน ล้นพินตัว เมื่อเกษียณมาแล้วจึงพอมีเงินใช้และส่งเสียหลานชาย คนเดียวได้อย่างไม่ลำบากนัก

เมื่อสามปีที่แล้วย่าเสียชีวิตลงด้วยโควิดดังได้รับบ้านหลังย่อมๆ ที่อยู่กันมานั้นเป็นกรรมสิทธิ์ เพราะเขาเป็นหลานที่ใกล้ชิดย่าที่สุด เพียงคนเดียว แต่ไม่นานดังก็ตัดสินใจขาย ได้เงินมาจำนวนหนึ่ง พอที่จะเป็นต้นทุนให้ตัวเอง แล้วมุ่งหน้าเข้ามาใช้ชีวิตนักร้องอยู่ใน กรุงเทพฯ อย่างเต็มตัว

ในช่วงแรกค่อนข้างลำบากเพราะด้วยภาวะโรคระบาดที่ทำให้สถานบันเทิงลงอย่างย่อยยับถ้วนหน้า แต่เขาก็กัดฟันผ่านพ้นสภาวะนั้นมาอย่างอดทนและโชคดีกว่าคนอื่นที่มีเงินติดตัวอยู่ไม่น้อย

จนแควดวงร้านกลางคืนกลับฟื้นตัว ดังก็ได้โอกาสลิ้มตาอ้าปาก และด้วยฝีมือกีตาร์ที่จัดอยู่ในขั้นโดดเด่น ร้องเพลงก็ด้วยน้ำเสียงมีเอกลักษณ์ ประกอบกับหน้าตาค่อนข้างคมเข้มตามสมัยนิยม ดังจึงมีงานเล่นกีตาร์ร้องเพลงตามร้านอาหารไม่ขาดสายเขาต้องเดินสายร้องเพลงวันละสองสามร้านถึงสัปดาห์ละหกวัน เว้นไว้หนึ่งวันเพื่อพักผ่อน

แต่เขาก็รู้ว่าชีวิตนักดนตรีแบบนี้มีความไม่แน่นอนสูง รายได้อาจจะค่อนข้างดี แต่ห้ามป่วยห้ามตาย เพราะถ้าป่วยขึ้นมาก็หมายถึงรายได้ที่ขาดไป เขาจึงเริ่มมองสิ่งที่ไกลออกไปเหมือนกับนักดนตรีอื่นๆ คือการทำซิงเกิลเพลงเป็นของตัวเอง

และเมื่อไม่ถึงปีมานี้ เขาก็ได้เจอเพื่อนนักดนตรีที่มีแนวทางเดียวกัน นิศัยเข้ากันได้จนตกลงมาเล่นร่วมกันในชื่อวงทองหยิบ สมาชิกของวงมีด้วยกันสี่คนคือ ดังเล่นกีตาร์ ร้องนำ และแต่งเพลงด้วย ปองเล่นเบส เอเล่นเปียโนกับคีย์บอร์ด ป่วยอายุมากที่สุดเกือบสี่สิบปีแล้ว ตีกลอง

วงทองหยิบรวมตัวกันเพื่อทำเพลงของวงตนเองเท่านั้น แต่เรื่องการรับงานเล่นกลางคืนยังตัวใครตัวมันอยู่ และวันนี้เป็นวันที่ดังจัดตารางไว้เป็นวันว่าง เมื่ออิมจากหมู่กระทะแล้วเขาก็กลับมาที่คอนโดกะจะนั่งแต่งเพลงใหม่ให้เสร็จก่อนเข้านอน

ดังเปิดเสียงกลองที่ทำไว้ในโปรแกรมลอจิกโปร มือจับกีตาร์คลำหาคอร์ดที่จะมารองรับทำนองที่คิดเอาไว้ เขาเปิดเสียงจากลำโพงได้เลยแบบไม่ดังมาก เพราะห้องที่เขาอยู่เป็นห้องห้วมุม ส่วนห้องที่ติดกัน

เธอหยุดร้องแล้วไม่พูดอะไร
แต่กลับหันมามองเขา
ผ่านแว่นตารอบสีแดง
ด้วยสายตาราวกับจะบอกอะไรสักอย่าง
เขาจึงฉุดมือเธอเพื่อให้ลุกขึ้น
แต่แล้วแขนเธอ
ก็เหมือนหลุดออกมาจากข้อศอก
จนเขาล้มหงายหลัง

เขารู้ว่าไม่มีคนอยู่มาลักพักหนึ่งแล้ว

สงสัยแตกเยอะเกินไป..ตั้งใจเพราะตอนนั้นรู้สึกตื้อๆ ในห้องจนทำให้คิดอะไรไม่ค่อยออก เขาวางกีดาร์เปลี่ยนไปจับคีย์บอร์ดบ้างเพื่อจะคิดดนตรีออก แต่เกือบชั่วโง่งผ่านไป ดนตรีดีๆ ลักท่อนก็ไม่มาเยี่ยมเยียนในหัวเขาบ้างเลย

เปลี่ยนใจไปอาบน้ำ ก่อนคว้าผ้าเช็ดตัวเข้าไปทำธุระในห้องน้ำ ไม่เกินห้านาที ตามประสาคนที่ไม่ค่อยละเมียดกับตัวเองเท่าไร แล้วออกมา นั่งบนเตียงเปิดเบียร์กระป๋องคว่ำกีดาร์ขึ้นมาจับ ลองดูว่าถ้าไม่เปิดเสียงกลองจะคิดอะไรออกมัย

จากนั่งเล่นเป็นเอนตัวเล่น แล้วกลายเป็นนอนเล่นกีดาร์อยู่บนเตียง เบียร์กระป๋องที่สองถูกเปิดไม่นานดังก็หลับคากีดาร์ที่ทอดเอาไว้

ในความฝันดังเดิมอยู่ในห้างแห่งหนึ่ง เมื่อมองรอบตัวเขาก็จำได้ว่าเป็นห้างที่เขาเคยเดินอยู่บ่อยๆ ในใจยังคิดว่าดีเหมือนกัน จะไปซื้อสายกีตาร์ใหม่สักชุด แทนชุดเดิมที่เริ่มเก่าและเพี้ยนแล้ว

ไม่แน่ใจว่าร้านเครื่องดนตรีอยู่ชั้นสองหรือสามกันแน่ ระหว่างที่เดินมองไปรอบๆ ก็ได้ยินเสียงปี่ดังสนั่นเหมือนกับดังอยู่ข้างๆ ตัวนี่เอง เขาสะดุ้งมองซ้ายขวาแล้วก็เห็นผู้หญิงคนหนึ่งนั่งกุมท้องร้องโอดโอยอยู่กับพื้น

ตั้งวิ่งเข้าไปสอบถามอาการ เธอหยุดร้องแล้วไม่พูดอะไร แต่กลับหันมามองเขาผ่านแว่นตากרובสีแดง ด้วยสายตาราวกับจะบอกอะไรสักอย่าง

เขาจึงจุดมือเธอเพื่อให้ลุกขึ้น แต่แล้วแขนเธอก็เหมือนหลุดออกมาจากข้อศอกจนเขาล้มหงายหลัง

ดังไม่เข้าใจเลยว่าเกิดอะไรขึ้น รีบยกหน้าขึ้นมองก็ไม่เห็นผู้หญิงคนนั้นเสียแล้ว ขณะนั้นเสียงปืนก็ดังขึ้นอีก บังคับให้เขาต้องลุกขึ้นวิ่งหนี

ในฝันเขาไม่รู้ว่าตอนนี้อยู่ที่ไหน แต่แล้วก็รู้สึกว่าจะดูร่างร่างหนึ่งที่นอนอยู่บนพื้น ดังก้มลงมองก็เห็นผู้ชายคนหนึ่งนอนหงาย เลือดนองเต็มเสื้อ แต่แปลกที่ผู้ชายคนนั้นไม่ร้องสักคำ กลับมองมาที่เขาด้วยสายตาเหมือนผู้หญิงคนก่อนหน้านี้...เหมือนมีอะไรบางอย่างต้องการจะบอกเขา แล้วชายบนพื้นก็ยื่นมือมาให้เขาจับ

ดังจับมือหมายจะจุดให้ชายคนนั้นลุกขึ้น แต่เมื่อมองไป ใบหน้าผู้ชายที่นอนอยู่กลับกลายเป็นหญิงสาวใส่แว่นกรอบแดงคนเดิมไปแล้ว เขาแปลกใจ แต่ก็ยังออกแรงจุดเธอขึ้นมา แล้วแขนของเธอก็หลุดติดมือเขาออกมาอีกครั้งอย่างน่ากลัว ดังรีบเหวี่ยงแขนข้างนั้นทิ้ง

เสียงปึนดังขึ้นอีกนัดใกล้ตัวเขามาก ดังตกใจออกวิ่งอีกครั้งอย่างไม่รู้ทิศทาง แต่แล้วก็พบว่าผู้คนรอบข้างหายไปหมด ทุกอย่างรอบตัวเปลี่ยนไปสิ้นเชิง ความสับสนวุ่นวายรอบตัวหยุดนิ่งอย่างกะทันหัน ไม่นานเขาก็รับรู้ว่าตัวเขาเองกำลังอยู่ในห้องๆ หนึ่ง...เพียงคนเดียว

ความเหนื่อยหอบยังไม่หายไป ดังกลับต้องมาอยู่ในห้องประหลาด มองไปรอบๆ ก็พบว่าเป็นพื้นที่ไม่ใหญ่นัก ลักษณะของห้องและเฟอร์นิเจอร์คล้ายห้องในคอนโดที่เขาเช่าอยู่มาก สิ่งที่น่าสนใจจนตะตา คือเส้นสายที่วาดอยู่บนผนัง เป็นเส้นสีดำแนวตั้งสี่เส้น มีเส้นแนวขวางสองเส้นมองแล้วเหมือนลูกกรง หลังเส้นเหล่านั้น

มีตัวอักษรภาษาอังกฤษเขียนอยู่หนึ่งตัว ดั่งยังไม่ทันได้สังเกตว่าเป็นตัวอะไร ก็รู้สึกได้ว่าตอนนี้เขาไม่ได้อยู่คนเดียวแล้ว เพราะได้ยินเสียงคนอยู่ไม่ไกล เสียงค่อยๆ ชัดขึ้นเหมือนมาจากเครื่องเสียงที่ถูกเร่งความดังขึ้นทีละน้อย

ฟังจับใจความไม่ออกรู้แต่ว่าเป็นเสียงของผู้ชายกับผู้หญิง เหมือนทะเลาะกันอย่างรุนแรง ดั่งหันไปมองหาดันเสียงก็พบ..ชายหนึ่ง หญิงหนึ่ง อยู่ในห้องนี้ด้วยเช่นกัน

จากน้ำเสียงของทั้งสองคน แสดงให้เห็นว่าเมานักทั้งคู่ฝ่ายหญิงร้องไห้เสียงดังสลับกับการหวีดร้อง ฝ่ายชายร่างท่วมตะโกนใส่ด้วยเสียงดังไม่แพ้กัน ดั่งไม่รู้จะทำอะไรกับเหตุการณ์ตรงหน้า

แล้วผู้ชายก็เดินเข้าไปตบหน้าหญิงสาวจนล้มลงกับพื้น ดั่งตัดสินใจจะเข้าไปห้าม แต่เขากลับต้องใช้เวลาานเหลือเกินกว่าจะเข้าไปถึง ทั้งที่เหตุการณ์ที่เกิดก็อยู่ห่างไม่กี่ก้าว

ผู้ชายคนนั้นตบผู้หญิงอีกสองครั้ง แล้วก็ผลักเธอล้มลงกับพื้น ดั่งเข้าไปถึงพอดี เขาเอื้อมจับข้อมือผู้ชายไว้เพื่อหยุดการกระทำ ผู้ชายคนนั้นเกร็งแขนสู้ จนดั่งต้องใช้กำลังดังอย่างแรง

แต่แล้วเขาก็เสียหลักหกล้มลงไปกับพื้น เพราะแขนของผู้ชายคนนั้นหลุดออกมา..เอาอีกแล้ว แขนมันหลุดติดมือมาอีกแล้ว ความรู้สึกหลอนจนขยะแขยงพลุ่งขึ้นมาทำให้ดั่งต้องรีบสะบัดแขนข้านั้นทิ้ง แต่เมื่อเงยหน้าขึ้นมองก็ไม่เห็นผู้ชายคนนั้นแล้ว เห็นแต่ผู้หญิงยืนอยู่ เขาตกใจอย่างหนักเพราะเธอคือสาวแว่นแดง คนเดียวกับที่เขาเห็นในห้างเมื่อสักครู่นี้ และสายตาเธอที่มองมาก็ช่างคล้ายกัน ทุกครั้งคือ..มีอะไรอยากบอกเขา

ในฝันเขาตะโกนถามออกไป “มีอะไรก็บอกมาสิวะ”

ผู้หญิงคนนั้นทรุดตัวลงนั่งไถ่ๆ แล้วเงื้อมมือตบเข้าที่แก้มซ้ายของเขาจนเจ็บแปลบ..

..ดังสะดุ้งตื่นคลำแก้มซ้ายที่ยังเจ็บอยู่ แล้วก็รู้สาเหตุว่าเขาคงตื่นแรงไปหน่อย ส่วนหัวของกีตาร์ที่กอดไว้เลยทิ่มเข้ามาที่แก้มค่อนข้างแรง ลองใช้ลิ้นดันกระพุ้งแก้ม ปรากฏว่าในปากยังไม่แตก

ดังลุกขึ้นนั่งอย่างงงๆ เขาฝันอะไรวะเนี่ย สงสัยเสพข่าวเรื่องยิงกันในห้างเยอะไปจนเอามาฝันเป็นตุเป็นตะ แต่เรื่องแนวที่เขาถึงจนหลุดติดมือมาตั้งสามรอบ มันมาได้ยังไงวะ

เบียร์แค่สองกระป๋องน่าจะเอาไม่อยู่แล้ว จิตใจเขาไม่สงบเลยคืนนี้ ดังตัดสินใจเปิดลิ้นชักหีบบุหรี่ยัดใส่ก็ญะซาขึ้นมา นานๆ เขาถึงจะสูบของแบบนี้สักทีเพราะรู้ตัวว่ารับงานร้องเพลงเยอะ เสี่ยงต่อการเส้นเสียงอักเสบจากของพวกนี้ซึ่งมันไม่คุ้มกันเลย

แต่คืนนี้ต้องขอลักมวน..

เขาเปิดประตูระเบียงออกไปจุดบุหรี่ยูบข้างนอก เพราะถึงแม้จะอยู่คนเดียวแต่เขาก็ไม่ชอบที่จะให้ห้องของตัวเองอบอวลไปด้วยกลิ่นบุหรี่ โดยเฉพาะกลิ่นแบบนี้

ระเบียงคอนโดมีพื้นที่เล็กนิดเดียว เขาพยายามทำความสะอาดสู้รบกับพวกนกพิราบหรือนกเขาที่ชอบมาถ่ายให้เลอะเทอะ แต่ก็ไม่เคยเอาชนะมันได้สักที

เวลาเกือบตีสาม ระเบียงบนชั้นสิบเอ็ดมีลมพัดมาเบาๆ อากาศค่อนข้างเย็นสบาย มองไปทางขวาก็เห็นรางรถไฟฟ้าสายสีเหลืองตั้งอยู่ในความมืดไถ่ๆ แต่คงหมดเวลารถวิ่งมาหลายชั่วโมงแล้ว

ดั่งยืนฟังระเบียงตรงที่ไม่มีขึ้นก ฟันคว้นซ่าๆ คว้นตรงหน้าเขาไม่มีท่าที่อึ้งอึ้งเพราะโดนลมพัดกระจายตลอดเวลา ใจคอเริ่มสงบ

และล่องลอยด้วยฤทธิ์ของสมุนไพรกลืนเหมือนเนื้อไหม้ เขาผ่านเรื่องพวกนี้มาไม่น้อย ทำให้ประมาณตัวเองถูกว่าแค่ไหนกำลังพอดีมีความสุข แต่ไม่ถึงกับหลุดไปนอกจักรวาล

เกือบสิบนาทีที่ติดต่อกับกลืนสมุนไพร ทุกอย่างรอบตัวสงบนิ่ง แม้แต่ลมก็หยุดพัด เขาสูดควันอีกสุดท้าย แล้วคราวนี้ไม่พ้นออก หันหลังพิงระเบียงเงยหน้าขึ้นสูง ลองทำปากให้เป็นกระพุ้งเปิดรูน้อยๆ พยายามปล่อยควันที่ละห้วงให้ลอยออกมาเป็นรูปโดนัท

ระหว่างที่สายตามองด้านบน แสงไฟจากในห้องของเขาก็กระทบกับควันอีกกลุ่ม ที่ลอยข้ามหัวมารวกับใครมายืนสูบบุหรี่อยู่ใกล้ๆ เขาตั้งตาคิรีบดึงตัวออกมาจากการยืนพิงระเบียงแล้วกวาดตามองไปรอบ

ทิศทางที่ควันลอยมาอย่างช้าๆ บอกว่ามันมาจากห้องที่ติดอยู่กับเขา..แต่ห้องนั้นไม่มีใครอยู่ที่นี่นา หรือมีคนเข้ามาอยู่แล้วเขาไม่รู้ แต่นี่ตีสามใครจะบ้ามายืนสูบบุหรี่เหมือนเขา

ดั่งลึงเลอยู่พักใหญ่ความอยากรู้อยากเห็นเร่งเจ้าอยู่ในหัวจนอดใจไม่ได้ ระเบียงระหว่างห้องถูกกั้นเป็นผนังทึบเพื่อความเป็นส่วนตัว แต่ก็พอจะทะลุโงกหน้าไปดูห้องข้างๆ ได้ เขาก็ตัดสินใจยื่นแขนกำแพงและยื่นหัวข้ามไปมอง..

..ห้องที่ติดกันมืดและเงียบสนิท ดั่งฝันตัวจ้องมองอยู่เกือบนาทีก็ไม่มีวี่แววว่าจะมีใครอยู่เลย แล้วควันนั้นมาจากไหน จะว่าลอยข้ามมาจากห้องที่ถัดออกไปอีก ควันก็น่าจะเกาะกลุ่มมาได้ไกลขนาดนั้น

คำตอบเดียวที่อยู่ในหัวก็คือ..ช่วงนี้เขาไม่ได้ข้องแวะกับสมุนไพรตัวน้อยนัก ภูมิด้านทานก็เลยลดลง พอสูบอัดเข้าไปเต็มๆ สหายเขียวเพื่อนเก่าก็อาจจะพยศทำให้ระบบประสาทผิดปกติไปได้

“ไอ้อ่อนแอ้ย” ดังพึมพำคำตัวเอง ดับก้นบูหรีแล้วเดินกลับ
เข้าห้อง คิดไว้ว่าแค่นี้คงพอให้จิตใจสงบแล้วมั้ง ถ้ายังเขาจะเติมเปียร์
อีกกระป๋องเดียว ถ้ายังไม่หลับก็ไม่ต้องหลับมันแล้ว

แต่ไม่ถึงห้านาที่ต่อมา ดังก็หลับสนิทอยู่บนที่นอน..

3

“การแถลงข่าว”

สองวันหลังเกิดเหตุร้าย..

ห้องประชุมใหญ่ของ สน.บางกอกน้อย กลายเป็นห้องแถลงข่าวชั่วคราว นักข่าวหลายสิบหรืออาจจะถึงร้อยชีวิตมารออัดแน่นกันอยู่หน้าสถานีแห่งนี้ ล้นถนนซอยออกไปถึงเจริญสนิทวงศ์ ส่งผลให้การจราจรบนถนนหลักกรุดติดยาวไปอีกหลายร้อยเมตร

เกือบสี่สิบแปดชั่วโมงหลังเหตุร้าย จึงจะมีการแถลงข่าว..ความล่าช้าแบบนี้บ่งชี้ว่าผิดวิสัยอย่างมาก เพราะโดยทั่วไปเมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ส่งผลกระทบในวงกว้างอย่างเหตุร้ายในห้างครั้งนี้ จะต้องมีการแถลงข่าวอย่างรวดเร็วที่สุดเพื่อบอกกล่าวว่าจะอะไรเป็นอะไร และช่วยสยบข่าวลือของพวกนักสืบไซเชี่ยลที่ชอบเอาไปคิดเองเออเองเป็นตุเป็นตะ แล้วก็พ่นออกสู่สังคมราวกับเป็นผู้รู้เรื่องจริงทุกแง่มุม ซึ่งเรื่องแบบนี้ยิ่งทำให้คนหวาดกลัวกันมากขึ้น

แต่เพราะความล่าช้าผิดปกติแบบนี้ ก็ทำให้นักข่าวคาดเดาไปต่างๆ นานา และสิ่งที่หลายคนคิดเหมือนกันคือ การก่อเหตุครั้งนี้ต้องมีความซับซ้อนมาก..มากจนตำรวจหาคำตอบในเวลาอันสั้นไม่ได้

นายตำรวจระดับสูงทยอยออกมานั่งตามป้ายชื่อที่วางไว้ก่อนหน้า ผู้นั่งหัวโต๊ะใหญ่สุดคือผู้บังคับการตำรวจนครบาล 7 ถัดจากนั้นก็ผู้กำกับสืบสวนนครบาล 7 ผู้กำกับสถานีตำรวจนครบาลบางกอกน้อยรองผู้กำกับ สารวัตรฯลฯรวมแล้วเกินสิบคนแล้วการแถลงข่าว

ก็เริ่มขึ้น โดยใช้ถ้อยคำที่ส่งวนทำที่และระมัดระวังอย่างยิ่ง..

เนื้อหาข่าวโดยสรุปก็คือ..เกิดเหตุยิงในห้างเฟสตีวัล สาขาปิ่นเกล้าในเวลาประมาณห้าโมงครึ่งของเมื่อสองวันที่แล้ว บริเวณชั้นห้าและบนบันไดเลื่อนของห้าง ส่งผลให้มีผู้บาดเจ็บสองคนเป็นผู้หญิงทั้งคู่ หนึ่งในคนโดนกระสุนบริเวณหัวไหล่ ส่วนอีกหนึ่งคนเกิดจากความตกใจจนหมดสติ มีผู้บาดเจ็บสาหัสอีกสองคน เป็นผู้หญิงหนึ่งคนถูกกระสุนเข้าที่ช่องท้องและชายหนึ่งคนถูกกระสุนเข้าที่ช่องอก มีผู้เสียชีวิตหนึ่งคนเป็นผู้ชายถูกกระสุนเข้าที่ศีรษะ เสียชีวิตบนบันไดเลื่อน

“คนร้ายมีกันกี่คนคะ” นักข่าวคนหนึ่งถาม

“อาจจะหนึ่งคนหรือมากกว่าหนึ่งก็เป็นไปได้ครับ ขณะนี้เราปิดบริเวณที่เกิดเหตุไว้หมดแล้ว กำลังหาหัวกระสุนทั้งหมด เพื่อจะมาดูว่ายิงออกจากปืนกระบอกเดียวหรือมากกว่าหนึ่งกระบอก” ผู้การ น.7 ให้คำตอบ

“เราพอจะรู้หรือยังครับว่าคนร้ายเป็นใคร” นักข่าวชายอีกคนถามขึ้น

“เรากำลังพยายามอยู่ครับ แต่เนื่องจากห้างเฟสตีวัล สาขาปิ่นเกล้ามีพื้นที่กว้างมาก เราต้องไล่ดูก่อนว่าเหตุร้ายเกิดที่จุดไหนของห้างบ้าง จากนั้นเราจึงจะไล่กล้องวงจรปิดเพื่อมองหาคนร้าย” ผู้กำกับสืบ น.7 เป็นคนให้คำตอบบ้าง

“นั่นแปลว่าจำนวนคนจับตามทีบอกมา ก็อาจจะมีมากกว่านั้นยังนั่นแหละคะ”

“เท่าที่ทราบตอนนี้ คนเจ็บและผู้เสียชีวิตก็มีตามทีบอกไปครับ”

“ไม่มีพยานรู้เห็นเลยเหรอครับ ว่าใครยิงหรือยิงอยู่ตรงไหน”

ผู้กำกับสืบกับผู้กำกับ สน. หันไปปรึกษากันชั่วคราว แล้วผู้กำกับ

สน.บางกอกน้อยก็เป็นผู้ตอบคำถาม

“คือการก่อเหตุร้ายครั้งนี้ มันมีความแตกต่างจากการก่อเหตุร้ายอื่นๆ ที่ผ่านมามากครับ คนร้ายไม่ได้แสดงตัวชัดเจนหรือชักปืนออกมา ก่อเหตุอย่างโจ่งแจ้ง เลยไม่มีใครพบเห็นว่าเป็นใคร ก่อเหตุอย่างไร หรือก่อเหตุจากจุดไหน เท่าที่สอบสวนผู้บาดเจ็บกับเพื่อนของผู้บาดเจ็บ ทุกคนพูดเหมือนกันว่าไม่ได้ยินเสียงปืน หรือเห็นหัวแหวเลยว่ามีใครยิงปืนออกมาจากจุดไหน ก็รู้สึกตัวแล้วว่าเกิดบาดเจ็บจากกระสุนปืน ตอนนั้นเราเลยยังสรุปไม่ได้ว่ามีคนร้ายกี่คน และคนร้ายยิงปืนด้วยวิธีใดหรือจากจุดไหนครับ”

“ผู้บาดเจ็บและผู้เสียชีวิตทั้งหมดมีความเกี่ยวข้องกันหรือเปล่าคะ”

“ตรงนั้นเรายังไม่ทราบครับ ต้องขอเวลาสอบสวนอีกสักพัก แต่เท่าที่เรามีข้อมูลตอนนี้คือผู้บาดเจ็บหญิงคนหนึ่งอายุสี่สิบแปด ทำงานบริษัทเอกชน อีกคนเป็นหญิงอายุสามสิบห้า ผู้บาดเจ็บสาหัสสองคนเป็นชายอายุยี่สิบเก้าคนหนึ่ง อีกคนเป็นผู้หญิงยังเป็นนักศึกษาอยู่ปีสอง ส่วนผู้เสียชีวิตเป็นผู้ชายอายุห้าสิบสี่ ดูจากข้อมูลเบื้องต้นเท่านี้ทำให้เรายังสรุปอะไรไม่ได้ครับ”

“เราพอจะสันนิษฐานได้มั้ยครับ ว่าคนร้ายมีแรงจูงใจอะไร”

“ตอนนี้ยังไม่ทราบเลยครับ เรากำลังสืบอย่างเต็มที่ว่าคนร้ายมีคนเดียวหรือมีเป็นกลุ่ม ถ้าเป็นกลุ่มจะมีแรงจูงใจร่วมกันอย่างไร”

“มีความเป็นไปได้มั้ยคะ ว่าการก่อเหตุครั้งนี้เป็นพวกที่มาจากแหล่งอื่น เช่น สามจังหวัดชายแดนภาคใต้”

“ตอนนี้เรายังสรุปไม่ได้จริงๆ และทราบได้ที่ยังไม่มีหลักฐานแน่นอน เราก็ยังไม่อยากรีบสรุปด้วยครับ เพราะมันจะทำให้เราไป

ผิดทิศผิดทางได้” ผู้กำกับสืบ น.7 เป็นคนตอบ

“มีใครหรือกลุ่มไหนประกาศตัวรับผิดชอบการก่อเหตุครั้งนี้
มั้ยครับ”

ผู้กำกับ สน.บางกอกน้อยตอบคำถามนี้เอง “ถึงตอนนี้ยังไม่มี
เป็นจริงเป็นจังเลยครับ มีแต่พวกก่อวินาศกรรมโทรเข้ามา อ้างว่ามีข้อมูลยังงั้น
ยังงี้ ตรรกะนี้ผมก็อยากจะขอรับรองผ่านพี่ๆ สื่อมวลชนหน่อยนะครับ
ว่าตำรวจทำงานกันหนักหนามรุ่งนาค่า ขอความกรุณาอย่าโทรเข้ามา
ก่อวินาศกรรมเพราะเห็นเป็นเรื่องสนุกอีกเลยถ้าไม่เห็นใจตำรวจก็ขอให้เห็นใจ
ญาติพี่น้องของผู้เสียหายบ้างนะครับ เขาสูญเสียไปแล้วกำลังรอ
ตำรวจหาคำตอบให้เขาอยู่”

“ลองนึกถึงใจเขาใจเราบ้าง ถ้าญาติพี่น้องของคุณต้องบาดเจ็บ
หรือเสียชีวิตในเหตุการณ์แบบนี้บ้าง คุณจะทุกข์ใจขนาดไหน และ
ไม่เพียงแต่คนเป็นญาติเท่านั้น แต่เรื่องนี้ส่งผลกระทบต่อความเชื่อมั่น
ของคนไทยทั่วไปเลยนะครับ จึงอยากขอรับรองว่า ให้พวกเราตำรวจ
ทำงานได้อย่างเต็มที่โดยไม่ต้องมาคอยวอกแวกกับคนก่อวินาศกรรมนะครับ
เราสัญญาว่าจะอุทิศชีวิตคลีคลายคดีนี้อย่างเต็มที่กำลัง”

คำถามจากนักข่าวยังคงพรังพรอออกมาไม่ขาดสาย แต่คำตอบ
ส่วนใหญ่ของฝ่ายตำรวจก็คือ ยังไม่สามารถสรุปอะไรได้มากนัก เพราะ
ยังอยู่ในช่วงรวบรวมพยานหลักฐาน และจะรายงานความคืบหน้า
อย่างรวดเร็วที่สุด

นักข่าวกลับไปหมดแล้ว แต่ผู้การ น.7 ยังเรียกประชุม
นายตำรวจทั้งหมดต่อ

“ตอนนี้ผู้บัญชาการแม่บักกุ๊บหาย” ผู้การบ่นออกมาดังๆ
“เฝ้าไหน ตอนนี้มีอะไรบ้าง เอาทั้งหมดขึ้นจอทีสิ”

รองผู้กำกับสืบ สน.บางกอกน้อย สั่งลูกน้องให้เปิดสไลด์
ทั้งหมดขึ้นจอใหญ่ในห้องประชุม ภาพในสไลด์มีคำอธิบายประกอบว่า
เกิดอะไรขึ้นพร้อมลูกศรชี้จุดสำคัญ

“ตอนนี้เราไล่วงจรปิดอยู่ แต่ยังไม่หมดเพราะเยอะมากครับ
แต่เท่าที่ได้เราก่อนข้างเชื่อมั่นว่าเหตุร้ายแรกเกิดที่ชั้นห้าตรงหน้าร้าน***
ผู้บาดเจ็บเป็นผู้หญิงวัยสิบเก้าปี เป็นนักศึกษามากับเพื่อนอีกสามคน
ผู้บาดเจ็บโดนยิงเข้าที่สี่ข้างด้านซ้ายกระดูกสันหลังใน ตอนนี้อยู่รับการผ่าตัด
พื้นที่ดอันตรายนแล้ว”

“ผู้บาดเจ็บรายต่อมาเกิดเหตุใกล้กับรายแรก เป็นหญิงอายุ
สี่สิบแปดปี ถูกกระสุนเข้าที่ไหล่ขวา ไม่โดนกระดูกหรือเส้นเลือดสำคัญ
โรงพยาบาลเย็บแผลให้แล้วกลับบ้านได้”

ตำรวจระดับรองสารวัตรทำหน้าที่กดเปลี่ยนสไลด์ให้

“รายที่สามเป็นชายอายุยี่สิบเก้า ถูกยิงบริเวณชั้นห้าเหมือนกัน
แต่ถัดออกมาจากโซนร้านอาหาร คนนี้โดนยิงจากข้างหลัง กระสุน
เข้าอกข้างขวาอาการสาหัส ตอนนี้อยู่ในไอซียู”

ผู้การขัดจังหวะขึ้นมา “สามรายนี้เรียงตามไทม์ไลน์เลยไหม้ย”

“ใช่ครับนาย” ผู้กำกับ สน.บางกอกน้อยตอบ

“เป็นไปได้อันยว่ามันหุ้มอิงจากจุดๆ เดียวกัน”

“เท่าที่ดูจากมุมของจุดเกิดเหตุ คาดว่าทำได้ยากครับ และหลังจาก
รายที่สามแล้ว ก็ไปเกิดเหตุบนบันไดเลื่อน จากชั้นสี่ลงชั้นสาม”
สไลด์ถูกเปลี่ยนให้เห็นภาพมุมกว้าง มีลูกศรชี้ให้เห็นว่าเหตุเกิดที่จุดใดบ้าง

“เราคาดว่าคนร้ายไม่ได้ชุมนุมอยู่จุดใดจุดหนึ่งแล้วยิงครับ”
รองผู้กำกับสืบสวน สน.บางกอกน้อยเป็นผู้ตอบ

“มีความเป็นไปได้สองอย่าง คือผู้ก่อเหตุมากกว่าหนึ่งคน
หรือถ้าก่อเหตุแค่คนเดียว มันก็ต้องเดินแล้วไล่ยิงครับ” ผู้กำกับ
สน.บางกอกน้อยพูด

“ก็คงเป็นยังงั้น แต่ทำไมไม่มีคนเห็นหรือได้ยินเสียงปืนเลยวะ
มึงไล่วงจรปิดวันนี้จบมัย” ผู้การหันไปถามรองผู้กำกับสืบของ
สน.บางกอกน้อย

“จะพยายามให้จบครับนาย มันเยอะมาก”

“ไม่จบไม่ต้องกลับบ้านนะมึง พรุ่งนี้เจอกันแปดโมง” ผู้การออกจาก
ห้องประชุม ผู้กำกับและรองสืบของ สน.บางกอกน้อยรีบวิ่งไปห้อง
ที่เกิดเหตุทันที

ตำรวจทั้งสายงานสืบสวนและสายงานปราบปรามถูกระดม
กำลังมาในที่เกิดเหตุแทบจะหมดทั้ง สน. ยังมีตำรวจจากกองพิสูจน์
หลักฐานเข้ามาทำงานร่วมกับอีกหลายนาย ห้องใหญ่แห่งนั้น
มีกำหนดปิดเป็นเวลาเพียงสามวัน ตำรวจจะต้องเก็บรวบรวมหลักฐาน
ทุกอย่างให้เสร็จภายในเวลานั้น

บริเวณหน้าร้านอาหารที่เกิดการยิงสองครั้งแรกถูกล้อมไว้ด้วยเทป
รอยเลือดบนพื้นยังเป็นคราบสีน้ำตาลเข้มอยู่ แต่ถูกเหยียบย่ำจน
เลอะเทอะเป็นวงกว้าง

จากหลักฐานทั้งหมดบอกได้ว่าบริเวณนี้มีการยิงเกิดขึ้นสองนัด

กระสุนนัดหนึ่งฝังอยู่ในตัวนักศึกษาหญิงอายุสิบเก้า ที่ผ่าเอากระสุนออกแล้ว อีกนัดหนึ่งทำให้กระจกร้านค้าแตก หัวกระสุนถูกค้นพบตั้งแต่เมื่อวานนี้

จากจุดที่กระจกแตกบวกกับจุดที่เหยื่อรายที่สองถูกยิง บอกได้กว้างๆ ว่าคนร้ายยิงมาจากมุมไหน

จุดเกิดเหตุที่สอง ชายอายุยี่สิบเก้าโดนยิงจากด้านหลัง กระสุนฝังใน อากาวยังสาหัส จากจุดนี้ก็บอกได้คร่าวๆ เช่นกันว่ามือปืนยิงออกมาจากบริเวณไหน

แต่จุดเกิดเหตุที่สามค่อนข้างยากหน่อย เพราะผู้เคราะห์ร้ายโดนยิงขณะยืนอยู่บนบันไดเลื่อน หัวกระสุนตกอยู่บนพื้นบันได คาดว่าเมื่อหัวกระสุนกระทบกะโหลกจึงหมดพลังตกลงบนพื้น จุดนี้มีความเป็นไปได้สองอย่างคือ คนร้ายอาจจะยิงจากชั้นสี่หรือห้าก็ได้

หัวกระสุนทั้งสี่นัดที่เก็บได้ เป็นหัวกระสุนขนาดเดียวกันคือ 9 มม. และเมื่อดูร่องรอยบนหัวกระสุนบอกได้ว่า ทั้งสี่นัดยิงจากปืนกระบอกเดียวกัน..

..นั่นแปลว่ามีผู้ก่อเหตุเพียงคนเดียว

เกือบห้าทุ่มแล้วผู้กำกับเต่า นายใหญ่แห่ง สน.บางกอกน้อย และลูกน้องยังอยู่ครบทีม กาแฟแก้วที่เท่าไรไม่รู้ ถูกซังให้ผู้กำกับอย่างต่อเนื่อง

“พวกมึงชั่วคราวว่าเป็นที่ยิงเป็นปืนกระบอกเดียวกัน”

“อันนี้แน่นอนครับนาย”

“งั้นก็คงมาจากมือปืนคนเดียวกัน มึงไล่กล้องแล้วเห็นใคร
น่าสงสัยมั่งมั๊ย” ผกก.เต่าถามรองสืบ

“อันนี้นะยากเลยพี่ คนมันเยอะจริงๆ ตอนนั้น” รองสืบเป็น
คนตอบ

แล้วทั้งทีมก็ใช้เวลาอีกเกือบชั่วโมง เพื่อดูภาพวิดีโอจากกล้อง
วงจรปิดของห้างตามจุดต่างๆ ไล่เรียงกันตามเวลาที่เกิดเหตุ

อีกสิบห้านาทีที่เที่ยงคืน ผกก.เต่ายกสองมืออุ้มน้ำตัวเองแรงๆ
เพื่อขับไล่ความเหนื่อยล้า “เฮียเฮีย คนแม่งยังกะนอนจะเห็นอะไร
ได้วะ” แล้วก็สั่งการต่อ

“เอจี้ มึงไปไล่พยานหน่อย มีใครเห็นคนถือปืนหรือได้ยินเสียงปืน
มั่งมั๊ย ไอ้ห่า เป็นไปได้ไงวะคนยิงปืนในห้างตั้งสี่ห้านัด แต่ไม่มีใครได้ยิน
แล้วก็ไม่ว่าใครยิง ต่อให้มันใช้ที่เก็บเสียงก็ต้องมีคนเห็นมั่งละน่า”

“เรากำลังไล่คุยอยู่ครับนาย แต่ก็ได้แค่คนที่ เป็นพนักงานในร้าน
ส่วนที่เป็นลูกค้านะไล่ตามโคตรยาก ขอเวลาหน่อยครับ”

“เอ้อ เอาหน่อยไว้ย ลู่น้อยพวกเรา พี่รู้ว่างานนี้ยาก คนร้าย
แม่งโคตรฉลาด เลือกวินสั่นเดือนที่คนเยอะ แต่มันจะฉลาดไปกว่า
ตำรวจอย่างเราไปไม่ได้”

ผกก.เต่าลุกจากเก้าอี้ “ขอไปอาบน้ำนอนสักหน่อย เมื่อวาน
นอนไปไม่ถึงสองชั่วโมงจะตายหาอยู่แล้ว พรุ่งนี้แปดโมงตรงเจอกัน
ผู้การมาด้วยนะพวกเราต้องพร้อม”

4

“แฉิด”

“แฉิดตื่นได้แล้วลูก” เสียงเคาะประตูมาพร้อมกับเสียงเรียกค่อนข้างดัง ชายหนุ่มจ้วดยืนลุกขึ้นนั่ง เหลือบมองนาฬิกา..โห้เว้ย! นี่มันเจ็ดโมงสี่สิบห้าเอง ขอต้ออีกหน่อยไม่ได้เหรออ

เสียงเคาะประตูตามาอีกหลายครั้ง “ลุกขึ้นแล้ว อย่าลงไปนอนต่อ รีบแปรงฟันอาบน้ำ แล้วลงมากินข้าวเร็ว” เสียงแม่ของเขาพูดผ่านประตูเข้ามาอย่างรู้ทัน

“ก็ได้อะ” แฉิดบ่นเบาๆ อย่างขัดใจ เหวี่ยงผ้าห่มให้พ้นตัว ลุกจากเตียงเข้าห้องน้ำ ระหว่างนั้นอยู่บนโถส้วมเขาหิบบิโหลแก้วขนาดเล็กขึ้นมาพิจารณา..

..ซากจิ้งจกห้าหกตัวล่องลอยอยู่ในช่องเหลวสีฟ้าอ่อนในโหลนั้น ทุกตัวมีหนังหลุดล่อนและไม่มีลูกตาแฉิดดูนาฬิกาอีกครั้งเจ็ดโมงสี่สิบเก้านาที เขาคำนวณเวลาในใจ..ยี่สิบชั่วโหม่งกว่าๆ กับน้ำยาล้างห้องน้ำ เจือจางครึ่งเดียว ทำลายผิวหนังจิ้งจกได้แค่นี้ อืม..คราวหน้าจะลองใช้น้ำยาล้างห้องน้ำแบบไม่ผสมดุษฎี ใช้เวลาเท่าไรมากกว่าไอ้พวกนี้จะเหลือแต่กระดูก

อันที่จริง น้ำยาล้างห้องน้ำจะใช้เวลาานเท่าไร เพื่อกัดกร่อนซากจิ้งจก ไม่ใช่เรื่องที่เขาสงสัยมากนัก แต่สิ่งที่สร้างความสุขที่แท้จริงให้เขาคือตอนที่ยัดพวกมันมาใส่ในโหลแก้ว ใช้ผ้าขาวบางปิดปากโหลแล้วค่อยๆ เทน้ำยาต่างๆ ลงไปที่ละนิด ปฏิบัติตามวิธี

ด้วยความปวดแสบปวดร้อนของจิ้งจกเหล่านั้น เมื่อผิวพวกมันสัมผัสกับของเหลวที่มีฤทธิ์ทำลายเนื้อเยื่อ มันช่างสร้างความสนุกให้กับเขาอย่างเหลือหลาย

“ชี้แตกเลยสิมึง” เขายังจำได้ที่ตนเองตะโกนอย่างสะใจใส่เจ้าสัตว์ตัวเล็กเคราะห์ร้ายเหล่านั้น สายตาอึมเอมสมอยาก จ้องมองตอนที่มันเดินทวนทวนราย จนต้องถ่ายของเสียออกมา

แจ๊คลุกจากโกส้วม มองซากจิ้งจกในโหลแก้วอีกครั้งแล้วเปิดฝาเททิ้งหมดทิ้งลงพร้อมชักโครก ในใจคิดว่าหลังจากเรียนวิชาแรกเสร็จจะออกไปดูกับดักจิ้งจกที่เขาซ่อนไว้ในโรงรถ วันนี้จะได้สักกี่ตัว แต่ไม่น่าจะน้อยกว่าเมื่อวานหรอกน่า..

หนุ่มวัยยี่สิบปีพาร่างท้วมของเขาลงจากชั้นสอง ตอนแปดโมงตรง

“เอ้า วันนี้แม่มีข้าวต้มปลาไข่ออนเซ็นที่แจ๊คขอเมื่อวาน” แม่ร้องบอกมา ขณะที่ตักข้าวต้มเข้าปาก โดยมีเจ้าคากิ หมาชิรวาว่าปากเปราะ ยืนเกาะขาแม่ชะเง้อดูว่ามีอะไรให้กินมั่ง

น้ำใหม่ สาวใหญ่ที่เป็นพี่เลี้ยงของแจ๊คตั้งแต่เด็ก ตักข้าวต้มใส่ชามมาพร้อมเครื่องปรุงในถาด ยกมาเสิร์ฟชายหนุ่มถึงที่นั่ง ส่วนพ่อของเขา นั่งอ่านข่าวจากไอแพดอยู่ แต่เมื่อแจ๊คนั่งลงข้างๆ พ่อก็เอื้อมมือมาจับต้นแขน

“ไม่ได้เล่นเกมมาทีวันแล้วเนี่ย” พ่อถาม

ชายหนุ่มส่ายหัวแล้วตอบอย่างเบื่อหน่าย “ไม่รู้สิ อาทิตยนี้มั่ง”

ผู้เป็นพ่อวางปากกาไอแพดอย่างแรง เสียงแก็กทำให้เจ้าคากิหันมาเริ่มต้นเห่าเสียงแหลมเล็ก “เฮ้ย บอกทีครั่งทีไหนแล้วว่าอย่าปล่อยตัวเองให้อ้วนขนาดนี้ เดินลงบันไดมาเสียงหอบมาก่อนเลย เกมนะหยุดเล่นซะมั่งได้มัย พ่อเล่นเกมกีฬาของกินเข้าปาก”

พ่อเลื่อนมือไปจับผมของแจ๊ค “แล้วนี่ทำไมปล่อยผมยาวรุงรัง
ยังงี้ล่ะ คุณไม่เป็นผู้เป็นคนเลย แล้วไม่สระผมมาที่วันแล้วเนี่ย”

คากิยังเห่าอีกหลายครั้ง เสียงแหลมๆ ของมันทำให้แจ๊คอยากลุกขึ้น
กระแทบให้ตายคาตื่น แต่สิ่งที่เขาแสดงออกมาก็แค่ทำหน้านิ่ง ตักข้าวต้ม
เข้าปาก ตอบโดยไม่มองหน้าพ่อ “สองสามวันแล้วมั้ง”

“พูดไม่รู้เรื่องอีกแล้ว บอกแล้วว่าให้สระอย่างน้อยวันเว้นวัน
กินข้าวเสร็จแล้วขึ้นไปอาบน้ำสระผมเลยนะ แก้มองต้องเรียนแล้วอายครู
เขาบ้าง”

“แต่มันแค่เรียนออนไลน์นะพ่อ” แจ๊คโต้แย้ง

“เรียนออนไลน์แล้วแกจะไม่อาบน้ำสระผมหรือ ทำตัวโสโครก
แบบนี้ไม่ได้นะโว้ย”

แจ๊คยังรักษาความเงียบไว้ ก้มหน้าก้มตากินข้าวต้มต่อไป แม้
ข้างในจะเหมือนหม้ออัดแรงดันที่กำลังเดือดพล่าน เขาเรียนรู้แล้วว่า
การจะผ่านพ้นพายุเสียงบ่นของพ่อไปได้คือ ต้องสงบปากสงบคำไม่ได้เถียง
เขาฝึกจนถึงขั้นว่า บางครั้งเสียงพ่อที่ตั้งผ่านหูกลายเป็นเหมือนเสียง
โหยกเหวกที่เขาไม่รู้จักความหมายมันเลยแม้แต่คำเดียว

แต่กว่าที่วิชาหุนหวนลมจะแก้ลำได้ขนาดนี้ เด็กหนุ่มผ่านการทดสอบ
มาเยอะมากจนเรียกได้ว่าตลอดชีวิต..

..แจ๊คเป็นลูกชายคนเดียวของนายแพทย์เทิดทูนกับแพทย์หญิง
รังสิมา ทั้งคู่เป็นเจ้าของคลินิกเสริมความงามชื่อดัง ที่ทีคลินิก ซึ่งเติบโต
ขยายสาขาไปตามห้างใหญ่ๆ สิบกว่าสาขา ทั้ง กทม. และต่างจังหวัด
แน่นอนฐานะทางการเงินของครอบครัวนี้ย่อมรวยอย่างล้นเหลือ

แจ๊คถูกฝากความหวังไว้ว่าจะต้องเรียนแพทย์ให้ได้ เพื่อจะมา
สืบทอดกิจการของพ่อแม่ แต่สิ่งที่จำเพาะเจาะจงยิ่งขึ้นไปอีกคือ ถึงแม้

จะมีคณะแพทย์เปิดมากกว่าสิบมหาวิทยาลัย แต่มหาวิทยาลัยที่เป็นเป้าหมายของพ่อแม่ มีแค่คณะแพทย์ของมหาวิทยาลัยรัฐชั้นนำไม่กี่แห่งเท่านั้น ที่พ่อกับแม่ของแจ๊คจะยอมรับในเกียรติยศศักดิ์ศรีได้

ที่จริงแจ๊คจบ ม.6 มากกว่าสองปี และผ่านระบบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยมาสองรอบแล้ว โดยในปีแรกแจ๊คสอบไม่ติดคณะแพทย์ที่โหล่งลิ้งค์แห่ง ในปีที่สองคะแนนเขาถึงคณะแพทย์ในมหาวิทยาลัยต่างจังหวัด แต่พ่อกับแม่กลับตัดสินใจไม่ให้ลูกชายไปเรียน ด้วยเหตุผลว่าพ่อกับแม่อุตส่าห์จบจากคณะแพทย์ของมหาวิทยาลัยแนวหน้าของประเทศ ลูกชายคนเดียวก็ต้องไม่ด้อยกว่าพ่อแม่ เพื่อเป็นหน้าเป็นตาให้กับครอบครัว

ส่วนตัวแจ๊คเองชอบดนตรี ชอบวาดรูป อยากเรียนสายดนตรีหรือสายศิลป์แต่พ่อแม่ไม่ยอม แม้แจ๊คจะเคยบอกว่าการร้องนักร้องที่ดังๆ ก็รวยได้ไม่แพ้หมอ แต่พ่อก็ให้เหตุผลว่าเป็นอาชีพที่ไม่ยั่งยืน ไม่ใช่ศิลปินทุกคนจะรวย นักร้องหาเช้ากินค่ำก็เยอะแยะไป แต่ถ้าเป็นหมอก็แทบจะรันทิรายได้ได้เลย

ตลอดเวลาที่ผ่านมาแจ๊ครู้สึกเหมือนตัวเองเป็นหุ่นยนต์มากขึ้นทุกวัน ชีวิตของเขากลับไม่ใช่ของเขา จะพูดว่าพ่อแม่อยากให้เขาเป็นในสิ่งที่พ่อแม่ฝันอยากจะเป็นมาก่อนแต่ทำไม่ได้..ก็คงไม่ใช่ เพราะพ่อแม่ของเขาก็ประสบความสำเร็จอย่างสูงมาแล้ว แต่เมื่อโตขึ้นแจ๊คก็เข้าใจได้ว่าพ่อแม่อยากให้เขาเป็นเหมือนตู้โชว์หรือประกาศนียบัตรว่าพ่อแม่เป็นคนเก่ง เป็นครอบครัวที่สมบูรณ์แบบ ทั้งสองคนเป็นหมอที่ร่ำรวยมีหน้ามีตาแล้ว ยังเลี้ยงลูกชายคนเดียวออกมาเก่งกาจไม่แพ้พ่อแม่อีกด้วย

หลายครั้งที่แจ๊คแอบร้องให้กับน้ำใหม่ ผู้ใหญ่คนเดียวในบ้าน

ที่เหมือนจะพอเข้าใจเขาอยู่บ้าง แต่น้ำใหม่ที่อยู่ในฐานะกึ่งญาติ กึ่งคนรับใช้ของบ้าน ทำได้อย่างมากก็แค่ลอบหัวพลอบใจแจ๊ค ตัวน้ำใหม่เอง บางครั้งถ้าออกรับหน้าแทนก็พลอยโดนหางเลขไปด้วยอย่างไม่ไว้หน้าเหมือนกัน

แจ๊คอยากไปจากครอบครัวนี้ อยากหนีไปจากตัวเองอยากมีชีวิตในแบบที่ตนต้องการ ไม่ต้องรวยขนาดพ่อแม่ก็ได้ แต่ขอให้ได้ทำในสิ่งที่ใจรัก ไม่ใช่ต้องก้มหน้าก้มตาเรียนหนังสือ หรือติวๆๆ ไม่มีวันจบสิ้นแบบนี้ มันเป็นความกดดันที่สะสมมาตั้งแต่เขายังเล็ก

ตั้งแต่นั้นหาขบ สิ่งที่แจ๊คต้องทำเป็นประจำคือเรียน เรียน แล้วก็เรียน ยังจำได้ถึงความหวาดกลัวเสมอเมื่อผลสอบออกมา เด็กชายแจ๊คจะตัวสั่นเมื่อผลสอบถูกรายงานถึงพ่อกับแม่ทางอีเมล ยังไม่ทันรู้ผลแต่ก็อ่านได้จากปฏิกิริยาของพ่อกับแม่ว่าเขาทำผลการเรียนได้ดีหรือแยแค่ไหน

ถ้าผลออกมาดีแม่จะยิ้มกว้าง ส่วนพ่อจะยิ้มน้อยๆ ไม่ดูอะไรเขาแต่คอยย้ำว่าต้องทำให้ดีขึ้นเรื่อยๆ อย่าให้ผลการเรียนตก แต่ถ้าผลออกมาแย่..

..เขายังจำ ‘มูมจิ้งจก’ ที่บ้านเก่าของเขาได้ เป็นมูมๆ หนึ่งในห้องนั่งเล่นที่เขาจะถูกบังคับให้นั่งเรียนหรือนั่งอ่านหนังสือโดยมีเวลากำหนดไว้ ถ้ายังไม่ถึงเวลาห้ามลุกออกมาเด็ดขาด และส่วนใหญ่จะเป็นแม่ที่นั่งเฝ้าให้เขาอยู่ประจำมูม และถ้าผลการเรียนออกมาแย่อจำนวนชั่วโมงที่เขาต้องซุกอยู่ในมูมจิ้งจกก็ต้องเพิ่มขึ้นอย่างไม่มีทางหลีกเลี่ยง

ที่เรียกว่ามูมจิ้งจก ก็เพราะตรงมูมนั้น มักจะมีจิ้งจกสองสามตัวแอบโผล่ออกมาจากขอบโต๊ะ แจ๊คเป็นเด็กไม่กลัวจิ้งจก

มีอยู่ครั้งหนึ่งที่แจ๊ครู้ลึกโกรธจึงจก
หาว่ามันออกมาเล่นทำให้เขาโดนดู
วันนั้นแจ๊คจึงปล่อยให้จิ้งจกตัวใหญ่
ไต่ขึ้นมาบนโต๊ะจนเต็มตัว
แล้วเขาก็หยิบหนังสือปกแข็ง
ฟาดโครมลงไปที่เต็มแรง
ถึงแม้จะเป็นแค่แรงเด็กห้าววบ
แต่จิ้งจกตัวน้อยก็ปีนบนกับโต๊ะทันที
เนื้อตัวที่แตกและฉ่งเลือดกระจายเปื้อนไปทั่วโต๊ะ

แต่เพราะความไม่กลัวนี่เอง ทำให้เขาและเจ้าสัตว์เลื้อยคลานตัวน้อย
เคราะห์ร้ายทั้งคู่

เจ้าพวกนั้น มักจะเป็นตัวการให้เขาเสียสมาธิไปเล่นกับมันอยู่บ่อยๆ
และทุกครั้งที่มีแม่หรือพ่อหันมาเห็น แจ็คก็จะโดนดุอย่างแรง พอโดน
หลายครั้งเข้า..จากเพื่อนเล่นก็กลายเป็นคู่แค้น

มีอยู่ครั้งหนึ่งที่แจ็ครู้สึกโกรธจึงจกหัวว่ามันออกมาเล่นทำให้เขา
โดนดุ วันนั้นแจ็คจึงปล่อยให้จกตัวใหญ่ไต่ขึ้นมาบนโต๊ะจนเต็มตัว
แล้วเขาก็หยิบหนังสือปกแข็งฟาดโครมลงไปเต็มแรง ถึงแม้จะเป็นแค่
แรงเด็กห้าวขบ แต่จกตัวน้อยก็ปีนกับโต๊ะทันที เนื้อตัวที่แตกและ
ส่งเลือดกระจายเปื้อนไปทั่วโต๊ะ

แน่นอนแจ็คโดนดุอย่างรุนแรงจากพ่อ แต่เขามีความรู้สึก
ประหลาดบางอย่างเกิดขึ้นในใจ เมื่อได้เห็นร่างอันปีนบนโต๊ะ
ของเจ้าจกเคราะห์ร้าย เขาไม่รู้หรือกว่ามันเป็นความรู้สึกชอบ
หรือรังเกียจ แต่เขาเกิดความรู้สึกเหมือนเวลาที่คันแล้วได้เกาอย่างสะใจ
ลงไปตรงที่คันนั้น

และแม้ว่าจะย้ายบ้านมาเมื่อสิบกว่าปีก่อน แต่มุมที่แจ็ค
ต้องมานั่งอ่านหรือเรียนหนังสือต่อหน้าพ่อแม่ ก็ยังถูกจัดเตรียมไว้
ในห้องนั่งเล่นอีกเหมือนเคย และแทบจะทุกวันตั้งแต่เด็กจนโต แจ็ค
จะต้องใช้เวลาอ่านหนังสืออยู่กับมุนี่วันละหลายชั่วโมง ยิ่งเป็นช่วง
เปลี่ยนระดับชั้นหรือช่วงสำคัญ เขายังต้องใช้เวลากับมุนี่มากขึ้น
ไปอีก

สอบเข้าม. 1 สอบเข้าม. 4 ทุกการสอบเข้ามระดับชั้นแบบนี้ เป็น
ช่วงเวลาที่แจ็คเหมือนตกนรกขุมลึกที่สุด ไม่นับขุมปกติที่เขาต้องเจอ
ในทุกการสอบอยู่แล้ว

..เจียบไปลักพัก พ่อของเขาก็บรรเลงต่อ “เมื่อวานพ่อคุยกับครูพิสิทธ์ เขาฟ้องว่าทดสอบรอบนี้คะแนนตกลงไปนะหรือนะ ถ้าวัดตามค่าเฉลี่ยแล้วคะแนนเท่านี้ไม่พอติดหมอบที่จุฬาฯ หรือศิริราชหรอก ยังห่างไกล”

แจ๊คกัดกรามแน่นถอนหายใจแล้วตอบไปเบาๆ “จะพยายามมากขึ้นครับ”

“อดทนอีกซักปีนะลูก แม่รู้ว่ามันเหนื่อย แต่พ่อกับแม่ก็เคยเหนื่อยมาก่อนรู้ว่าเหนื่อยแค่นี้มันไม่ตายหรอกแต่ถ้าทำได้แล้วลูกจะได้สิ่งตอบแทนเหมือนที่พ่อกับแม่ได้มา ปีที่แล้วลูกก็เกือบทำได้แล้วนะแจ๊คแต่ไอ้คณะแพทยที่มหาลัย*** แม่ว่ามันไม่น่าดีหรอก ลูกตัดสินใจถูกแล้วที่ไม่ไปเรียน อีกอย่างนะพ่อก็จบจุฬาฯ แม่ก็จบศิริราช ถ้าลูกไม่ได้ ขายหน้าเขาแย่เลย” ผู้เป็นแม่พูดเสริมสิ่งที่พ่อพูด

แจ๊ครู้สึกเหมือนมีไฟไหม้อยู่ในอกแต่ก็กัดฟันพูดออกไป “ครับแม่”

อิ่มอาหารเช้าแล้ว แจ๊คขึ้นไปอาบน้ำสระผมตามคำสั่งของพ่อ แก้มองตรงเขาลงมาติววิชาเคมีกับอาจารย์พิเศษทางออนไลน์

การติววิชาเคมีตอนเช้านี้ถึงแม้จะเป็นการติวออนไลน์ แต่แจ๊คก็ต้องลงมานั่งหน้าคอมชั้นล่าง โดยมีคนคอยกำกับให้ตั้งใจเรียน และวันนั้นแม่ของเขาก็ไม่ต้องไปไหนในช่วงเช้า จึงนั่งคอยกำกับลูกชายวัยยี่สิบให้มีสมาธิกับการเรียนตลอดเวลา

ติวเคมีเสร็จตอนเที่ยง แม่เตรียมอาหารไว้ให้เหมือนเคย..วันนี้เป็นสัปดาห์หนู ถึงแม้เขาจะร้องขอสปาเก็ตตี้ แต่พ่อที่เข้มงวด สั่งห้ามไม่ให้เขากินแป้งเยอะเกิน เพราะต้องการให้ลูกชายลดน้ำหนักให้ได้ผล

..แม้แต่เรื่องกินที่เป็นความสุขของกูแม่งยังห้ามเลย..

แจ๊คนี่ก็อย่างงู้นมัวอยู่ในใจ

หลังอาหารมือเที่ยงผ่านไป แจ็คชอญญแจคอนโดที่พืพทยาจากแม่ บอกว่าจะไปนอนค้างพักผ່อนสมองลักสองคีน ซึ่งแม่เขากีย่น ญญแจให้ เธอไม่ต้องห่วงลูกชายมากนักว่าจะไปนอกล่นนอกทางที่ไหน เพราะไม่ว่าจะเป็นบัตรเครดิตหรือบัญชีเงินต่างๆ ก็ถูกแม่ควบคุม การใช้อย่างเข้มงวด และแจ๊คก็รู้ว่าคอนโดที่พืพทยานั้น ยังติดกล้อง วงจรปิดไว้ด้วย เพื่อพ่อกับแม่จะได้ติดตามลูกชายคนเดียวอย่างใกล้ชิด ที่สุด

ห้างยักษ์ใหญ่ย่านฝั่งธนกลับมาคึกคักเหมือนเดิม หลังจาก เหตุการณ์ร้ายผ่านมาแล้วเกือบเดือน แม้ที่จอดรถจะค่อนข้างหายาก แต่ฟอร์ซคาเยนที่แจ๊คขับก็ช่วยให้เขาจอดในช่องซูปเปอร์คาร์ได้โดยไม่ต้อง ไปวนหาที่จอดอีกนาน

ทางเข้าห้างทุกประตูมียามมากกว่าปกติ ตั้งแต่หลังเหตุร้าย เกิดขึ้น และทุกคนที่จะเดินเข้าห้าง จะต้องถูกตรวจค้นกระเป๋าไม่มีเว้น ความเข้มงวดแบบนี้ เกิดขึ้นทันทีหลังมีเหตุการณ์ยิงกันในห้อง

ก่อนเดินเข้าห้างต้องเปิดกระเป๋าให้ รปภ. เอาไฟฉายส่องดูข้างใน แจ๊คนึกเยะเย้ยอยู่ในใจ..ว้าวหายแล้วมึงค่อยมาล้อมคอก แต่จะล้อม ได้อีกนานแค่ไหนวะ ให้อย่างมากก็สองเดือน..ไม่เกิน

แจ๊คกดลิฟต์ขึ้นไปชั้นสาม ที่ทีคลินิกของพ่อแม่เขาอยู่บนชั้นนั้น คนมาใช้บริการกลับมาหนาแน่นเหมือนเดิมคงเป็นเพราะวันนี้เป็นวันศุกร์ ต้นเดือน แจ๊คเปิดประตูคลินิกเข้าไป

“อ้าวแจ๊ค วันนี้ไม่มีคิวหะอ” คิตตี้หญิงสาว วัยยี่สิบแปด

ลูกพี่ลูกน้องของแจ๊คเอ่ยปากทักน้องชายที่เดินเข้ามา คุณแม่ของคิตตี้เป็นพี่สาวของพ่อแจ๊ค แต่ฆ่าตัวตายไปเมื่อสองปีที่แล้ว ด้วยปัญหาเรื่องการเงิน ตัวเธอจบด้านบัญชีเป็นคนค่อนข้างมีระเบียบวินัยในตัวเอง

พ่อของแจ๊คซึ่งมีศักดิ์เป็นน้าชาย จ้างหลานสาวคนนี้เป็นผู้จัดการสาขาของคลินิกแห่งหนึ่งตั้งแต่เธอจบปริญญาโทมาจากอังกฤษ แต่หลังจากที่แม่ของเธอจากไปไม่นาน ก็ได้รับการเลื่อนตำแหน่งเป็นผู้จัดการทั่วไป มีหน้าที่ควบคุมดูแลทุกสาขาของทีทีคลินิก ทั้งมาตรฐานการปฏิบัติการ การประสานงานกับแพทย์ การเงิน การตลาด แต่ในทางปฏิบัติเธอก็ต้องคอยโอนอ่อนผ่อนตามอารมณ์ขึ้นๆ ลงๆ ของน้าชายผู้เป็นเจ้าของคลินิก

“พี่คิดว่าจะอย่างแจ๊คจะมีวันไม่ติดได้หรือพี่ดี” แจ๊คตอบคำถามวางกระเป๋านั่งลงข้างพี่สาว “เมื่อเช้าเพิ่งเจอเคมีมา” ชายหนุ่มยิ้มอย่างเหนื่อยหน่าย

“ชีวิตมันต้องสู้นะแจ๊ค สู้ให้เต็มที่แล้วสิ่งที่เราตั้งเป้าไว้ต้องสำเร็จเข้าซักวัน” คิตตี้ใช้สายตาคมกริบสอดส่องชายหนุ่ม แจ๊คมองตอบด้วยสายตารับรู้อย่างลึกซึ้ง แล้วหญิงสาวก็หันเหไปถามเรื่องอื่น “แล้วนี่กินอะไรกลางวันมาแล้วยัง”

“กินมานิดหน่อยพี่ กินมากพอก็คาดหาว่าแจ๊คอ้วน”

คิตตี้ลูบหัวน้องชายอย่างสนิทสนม “ก็อ้วนเหมือนกันนี่หว่า” เธอพูดให้ตลกแล้วมองหน้าเขาอย่างเป็นห่วงเป็นใย ได้ใบหูซ้ายของชายหนุ่มมีรอยสักขนาดเกือบเท่าฝ่ามืออยู่ตรงซอกคอ คิตตี้รู้ดีถึงที่มาของรอยสักนี้ เธอเลื่อนมือไปแตะที่รอยสัก แจ๊คบัดมือเอียงตัวหนีทันที แล้วหันมามองหน้าพี่สาวอย่างไม่ค่อยพอใจ

หญิงสาวหัวเราะเบาๆ เป็นเชิงขบขัน เจนชายหนุ่มยอมใจอ่อน

“ตอนนี้เป็นไงมั่งพี่ ลูกค้า” แจ็คถาม เพื่อผ่อนคลายบรรยากาศ
“ก็กลับมาเยอะเกือบเท่าก่อนเกิดเรื่องแล้ว”

“อ๊ะ ก็ดีเหมือนกันพี่ ถ้ายอดขายพอก็หยุดหจิดแล้วก็มาลงที่แจ๊ค
ตลอดเลย” ชายหนุ่มบ่นอย่างเบื่อหน่าย

“นี่มันก็ตั้งเกือบเดือนมาแล้วนี่ ชาวก็เสียๆ ไม่เห็นจับคนร้าย
ได้เลย ใครได้ข่าวอะไรมั่งมัย” คิตตี้ถามลอยๆ ขึ้นมาเหมือนจะชวน
พนักงานต้อนรับหน้าร้านอีกสองคนคุยด้วย

“ไม่มีข่าวอะไรเลยคะ หนูก็ดูๆ อยู่ ตำรวจไทยก็ยังเงี้ย” แหม่ม
หนึ่งในพนักงานต้อนรับแสดงความเห็น

“ก็เห็นมีตอนใหม่ๆ เขามาไล่ถามร้านค้าทุกร้านเลยว่าจะเห็นอะไร
ผิดปกติมัย เราก็บอกว่าไม่มี หนูว่าคนทำแม่แรงโรคจิตวะ อยู่ดีๆ ก็มา
ไล่ยิงคน” ลูกพี่พนักงานอีกคนร่วมคุยด้วย

“ก็ไม่ว่าอะไร พี่ คนมันอาจจะทำเพราะโกรธแค้นอะไรบางอย่าง
มาก็ได้” แจ็คพูด

ลูกค้าผู้หญิงวัยประมาณหกสิบเดินเข้ามา คิตตี้ดูจากการ
แต่งตัวแล้วน่าจะเป็นคนกระเป๋านัก จึงลุกขึ้นไปต้อนรับเอง เมื่อคุยกัน
ประมาณสิบนาที เธอจึงกลับมานั่งที่เก่าเห็นแจ๊คกำลังเปิดยูทูบ
ฟังเพลง

“เฮ้ย เพลงนี้พี่ก็ชอบ” คิตตี้ชะโงกหน้าเข้ามาดูมิวสิกวิดีโอ
บนมือถือน้องชาย

“ไลน์ก็ตำรเขาทำดีจังเลยพี่งี้ นักร้องนำแม่แรงเก่งแต่งเพลงด้วย
ร้องด้วย เล่นก็ตำรด้วย”

“ใช่พี่ชอบเค้ามากเลยละ ชื่อพี่ดัง หน้าตาก็คมเข้มหล่อด้วยนะ”
แจ๊คเหลียวขึ้นมองตาคิตตี้ หญิงสาวไม่สนใจแล้วพูดต่อ

“อ้อ แจ็คเล่นเพลงนี้ให้พี่ฟังได้มั้ยละ”

“แจ๊คก็อยากแกะเพลงนี้เล่นเหมือนกันแหละ แต่พอยึดกีตาร์ เอาไว้เลยอด”

“อ้าวทำไมละ”

“เขาหาว่าแจ๊คเอาแต่เล่นกีตาร์ ไม่ยอมตั้งใจเรียน” แจ๊คบ่นเสียงเบา

คิดตีปีบป่าน้องชายเบาๆ อย่างเห็นใจ ถึงแม้เธอจะไม่เห็นด้วยกับน้ำชายที่เลี้ยงลูกอย่างเข้มงวด แต่เธอก็เป็นแค่หลานสาว ไม่สามารถจะพูดอะไรได้ ขนาดแม่ของเธอที่มีฐานะเป็นพี่สาว ตอนยังไม่เสียชีวิต ก็แทบจะเป็นลูกไล่ให้น้องชายมาตลอด พูดอะไรน้ำทวนหรือหมอเทิดทูนก็ไม่ค่อยฟังเพราะถือว่าตนเองประสบความสำเร็จในอาชีพจนร่ำรวยมาก ไม่ต้องฟังความเห็นคนอื่น

“เอางี้มัย พี่ชื้อก็ตำราให้อีกตัว แล้วแจ๊คเอาเก็บไว้ที่คลินิก เอาไว้ในสาขาห้าง***ก็ได้ ใกล้บ้านหน่อย อยากซื้อมาก็มาหยิบไป”

แจ๊คยิ้มบางๆ พี่สาวคนนี้น่ารักกับเขาเสมอ “สัญญาแล้วนะพี่ตี้ เดียววันหน้านัดกันไปดูกีตาร์ แล้วตอนนี้พี่ว่างมั้ยอะ ไปหากาแฟกินกันหน่อย”

คิดตีหันไปมองพนักงานต้อนรับที่วันนี้มีแค่สองคน “ตอนนี้คงไม่ได้ละแจ๊ค คนหน้าร้านลาไปคนนึงที่ต้องอยู่ช่วย เย็นๆ หน่อยได้มั้ยรอรึบั้ง”

“ไม่เป็นไรหรอกพี่ วันนี้แจ๊คว่าจะไปทำงานใหญ่ที่พทยา คงไม่อยู่รอละ”

“อ้อเหรือ แล้วเห็นว่าพรงุ่นนี้เขามีประกวดวงดนตรีที่ไอดอลพทยาด้วยใช่มั้ย”

“ก็มีแหละพี่” แจ็คยิ้มเบาๆ กับตัวเอง

“เสียดายเนอะ แจ็คน่าจะมีโอกาสได้รวมวงกับเพื่อนขึ้นเวทีประกวดหาประสบการณ์”

แจ็คหน้ามองทันที ก้มหน้าถอนหายใจ “พี่ดีก็รู้ แค่ว่าหิบบิด้าร์มาเล่นยังโคตรยาก แล้วถ้าไปรวมวงกับเพื่อนมีหวังพ่อตัดหัวแจ็คโยนให้หมาแตกเลยละมัง”

คิดดีเสียใจเล็กๆ ที่ตนเองไม่น่าพูดเรื่องนี้เลย ก็รู้อยู่ว่าแจ็คผิดหวังอย่างหนักเพราะอยากเล่นดนตรีมากแต่โดนพ่อแม่ห้าม เธอจึงเปลี่ยนเรื่องคุย

“ไปทำงานอะไรก็ระวังตัวนะ แล้วอย่าไปจีบสาวไหนสุมสี่สุมห้าละไม่ปลอดภัย”

“ระวังตัวอยู่แล้วละพี่ ส่วนเรื่องจีบสาวเนะคงไม่มีหรรอกเกือบปีแล้วตั้งแต่...” แจ็คพูดแล้วก็เงียบไป

คิดดีก็เงียบไปด้วยเธอเข้าใจดีถึงสิ่งที่น้องชายไม่ได้พูดออกมา แจ็คเคยแอบมีแฟนโดยที่ไม่ให้พ่อแม่รู้ เพราะการมีแฟนเป็นเรื่องต้องห้ามที่หมอทั้งสองกลัวจะทำให้ลูกชายเสียสมาธิในการเรียน ทั้งที่แจ็คก็เป็นชายหนุ่มอายุสิบเก้าแล้วในตอนนั้น แต่สุดท้ายเรื่องนั้นก็จบลง.. อย่างไม่น่าจดจำเลย

“แจ็คจะไปทำธุระที่ไอดอลพัทยาพี่มีอะไรฝากไปสาขาที่นั่นมั๊ย”

“ยังไม่มีหรรอก พี่เพิ่งไปมาเมื่อสามวันก่อน ไปกับน้ำทูนนะ เครื่องยิงเลเซอร์ตัวใหม่เพิ่งลงที่นั่น น้ำเขาต้องไปตรวจจับ พี่เลยถือโอกาสไปคุยกับผู้จัดการหน่อย เห็นบ่นอยากจะได้ลาออก”

“สว้ยมั๊ยพี่ ถ้าสว้ยเดียวแจ็คช่วยกล่อม”

“อะไรแจ็ค จำป้านงค์ที่สาขาไอดอลพัทยาไม่ได้หรอ”

“เออจริงด้วย ยอมแพ้วะ” แจ็คหัวเราะเมื่อนึกขึ้นได้ว่า ผู้จัดการสาขาที่ไอศดอลพัทธยาเป็นสาวใหญ่วัยเกือบเกษียณชื่อนงนค์ หรือ ป้านงค์ เป็นคนที่แจ็คคุ้นเคยมาตั้งแต่เด็ก

เจียบไปลักพัก แล้วชายหนุ่มก็ถามขึ้นมา “พี่ตี พี่เปื่องานที่ทำ มั่งมั๊ย”

หญิงสาวมองน้องชาย “ก็มีเป็นบางที่ เปื่อพี่ก็พักหรือเล่นโยคะ”

“แล้วถ้าเปื่อชีวิตล่ะ”

คิดดีหันมาจ้องหน้าแจ็ค เธอรู้ว่า เห็นแจ็คเป็นคนร่าเริงแบบนี้ ลึกๆ มีความเก็บกดมหาศาลภายใต้การเลี้ยงดูที่เข้มงวดของทั้งพ่อ และแม่

“อย่าเพิ่งเปื่อสิอายุแค่นี้เอง ยังมีเรื่องสำคัญที่แจ็คต้องทำให้สำเร็จ อยู่อีกไม่ใช่หรอ อะไรที่ตั้งเป้าไว้ก็ต้องทำให้ได้ตามเป้าพี่จะคอยช่วย เต็มที่ เพราะฉะนั้นยังไม่อนุญาตให้เปื่อชีวิตนะ” คิดดีลูบหลัง น้องชายด้วยความเป็นห่วง ถ้าจะมีการใช้คำว่าถูกกดทับกับบริบทไหน แจ็คนี่แหละคือผู้ที่อยู่ในบริบทนั้นอย่างเต็มๆ

แจ็คยื่นแก้วให้พี่สาวหอมที่หนึ่ง หญิงสาวใช้สองมือดิงศีรษะ น้องชายเข้าหา หลับตาดึงจุมลงกับแก้มอวบอิมของชายหนุ่มหลาย วินาที สองหนุ่มสาวสบตากันแล้วแจ็คก็ขอตัวจากไป

เนื้อเพลง หน้าขีดหลังเบลอ

ทำไมไม่มีความสุขตัวเราก็ไม่รู้
ยังกลัวอะไรกันอยู่เราถึงไม่ตัดใจ
หรือภาพสวยๆ บนบ่าเรา
มันห้ามถูกวางห้ามปล่อย ห้ามโยน ห้ามพัง ใช่หรือไม่
*เราพยายามทุกอย่างที่ทำมาหมดแล้ว
ประคับประคองเท่าไรก็ฝืนกันไม่ไหว
ก็เหลือแค่เพียงเมื่อไหร่เรา
จะกลัวยอมรับว่าเธอกับฉัน ความจริงเป็นเช่นไร
**เบื้องหน้ามันอาจดูชัดเจน
สร้างภาพที่ใครก็มองว่าเราเผลอรักกัน
เบื้องหลังคือภาพเบลอๆ ที่ฉันและเธอต้องทนแบก
แฉกับคำที่ทุกคนต่างชื่นชม เหมาะสมกันเหลือเกิน
เวลาที่เราทนอยู่คงนานไม่เท่าไร
ในใจกลับเหมือนรู้ลึกว่านานชั่วชีวิต
เราคือหรือที่เราอดทน ทนจนสุดท้ายก็ได้มาพบ
ว่าเราเผลอคิดผิด
(*,**)

มันคือความอึดอัด มันคือความเหน็ดเหนื่อย
มันคือความที่แค่คิดถึงจนมากไป

listen to

กรงขังและคมกระสุน

เป็นอีกครั้งที่การยิงทำร้ายผู้คนเกิดขึ้นในห้างสรรพสินค้า แต่ครั้งนี้แปลกยิ่งกว่าครั้งก่อน...ไม่มีใครได้ยินเสียงปืน ไม่มีใครเห็นคนยิง มีแต่คนที่ถูกคมกระสุนจนบาดเจ็บหรือเสียชีวิตไปหลายคน

ไม่มีใครประกาศตนเป็นผู้กระทำ ไม่รู้ถึงแรงจูงใจ และแน่นอน...ตำรวจจับคนร้ายไม่ได้

เลวร้ายไปกว่านั้นคือ ผ่านไปอีกไม่นานก็เกิดการยิงในห้างฯ ขึ้นอีก ทั้งที่ทุกห้างสรรพสินค้าเข้มงวดเรื่องการเข้าออก ตรวจกระเป๋าทุกใบ แต่ทำไมคนร้ายจึงแอบนำปืนเข้ามายิงคนได้อีก ???

‘กรงขังและคมกระสุน’ เป็นนิยายแนวสืบสวนผสมเรื่องลึกลับที่มีเส้นเรื่องดำเนินควบคู่กันไปสองเส้น หนึ่งคือการสืบสวนสอบสวนที่ซับซ้อนตื่นเต้น กับอีกหนึ่งคือปมในจิตใจมนุษย์ที่ถูกบีบคั้นจนบิดเบี้ยว โดยมีวิญญาณของผู้ตายโง่งมามีส่วนคลี่คลายปมปริศนาบางอย่างด้วย

สุดท้ายแล้วการโหยหาซึ่งความรัก ก็แสดงตัวของมันออกมาอย่างกดทับไม่อยู่ และเฉลยทุกอย่างท่ามกลางเสียงกรีดร้อง คราบน้ำตาและความตาย

Flippo

Original
Soundtrack

กดลองอ่าน

9 786161 407056

www.booktime.co.th

289.-

@booktime